

3. Nebo Mardocheus Žid byl druhý po králi Asverovi, a veliký u Židů, i vácný u všeho množství semeni svému.

KNIHA JOBOVA.

KAPITOLA 1.

Job, muž pobožný, č. z dopuštění Boha, statku i dítek zbaven, 20. a zarmouten jás, Bohu z toho dobrořečí.

Byl muž v zemi Uz, jménem Job, a muž ten byl * sprostý a upřímný, boje se Boha. *^{*1.8. k.2.3. ž.26.21.} vystríhaje se zlého.

2. Kterémuž se narodilo sedm synů a tři dcery.

3. A měl dobytka sedm tisíc ovcí, tři tisíce velbloudů, pět set spřežení volů, a pět set oslů, a čeledi služebné velmi mnoho, a byl muž ten vznešenější nade všechny lidi východní.

4. I scházivali se synové jeho, a strojivali hody po domích, každý ve dni svém. Posílávali také, a zvali své tři sestry, aby jedly a pily s nimi.

5. A když vypořádali dny hodů, posílával Job, a posvecoval jich, a vstával ráno, obětoval zápaly podle počtu všech jich. Nebo říkával Job: Snad zhrěšili synové moji, a neb zlořečili Bohu v srdci svém. Tak činíval Job po všechny ty dny.

6. Jednoho pak dne, když přišli synové * Boží, aby se postavili před Hospodinem, přišel také i Satan mezi ně.

7. Tedy řekl Hospodin Satanovi: Odkud * jdeš? I odpověděl Satan Hospodinu, řka: Procházel jsem zemi, a obcházel o jsem ji.

8. I řekl Hospodin Satanovi: Spatil-liš služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, a že jest muž * sprostý a upřímný, bojíci se Boha a varující se zlého. *^{*1.8. k.2.3.}

9. A odpovídaje Satan Hospodinu, řekl: Zdalíž se Job darmo bojí Boha?

10. Zdaž jsi ty ho neohradil i domu jeho a všeho, což má, se všech stran? Dlu rukou jeho požebral jsi, a dobytek jeho rozmnožil se na zemi.

KAPITOLA 2.

Job na těle od Satana raněn, 9. od své ženy k zlořečení Bohu ponoukán, 11. a od přátel navštěven.

I stalo se opět jednoho dne, že když přišli synové Boží, aby se postavili před Hospodinem, přišel také i * Satan mezi ně, aby se postavil před Hospodinem. *^{*1.1.8.}

2. Tedy řekl Hospodin Satanovi: Odkud * jdeš? I odpověděl Satan Hospodinu, řka: Procházel jsem o zemi, a obcházel jsem ji.

3. I řekl Hospodin Satanovi: Spatil-liš služebníka mého Joba, že není jemu rovného na zemi, že jest muž sprostý * a upřímný, bojíci se Boha, a varující se zlého, a že po dnes trvá v upřímnosti své, ačkoli jsi ty mne popudil proti němu, a bych jej hubil bez příčiny. *^{*1.1.8.}

4. A odpovídaje Satan Hospodinu, řekl: Kůži za kůži, a všechno, což má člověk, dá za sebe samého.

5. Ale vztáhl nyní ruku svou, a dotkni se kosti jeho, a masa jeho, nebudeliť v oči zlořečiti tobě.

6. Tedy řekl Hospodin Satanovi: Ať v moci tvé buď, a však zachovej ho při životu.

7. Protož vyšel Satan od tváří Hospodinovy, raml Joba nežitem nehorším, od * zpodku nohy jeho až do vrchu hlavy jeho. *^{*1.1.8.}

8. Tak že vzal střípinu, aby se jí drbal, usadiv se v popele.

9. I řekla jemu * žena jeho: Ještě vždy trváš v své upřímnosti? Zlořeč Bohu a umři. *^{*1.19.17.}

10. Jízto řekl: Mluviš, jako jedna z bláznivých mluvívá. Dobře-liž jen věci bráti budeme od Boha, zlych pak nebudeme přijímati? V tom ve všem * nezhrěšil Job rty svými.

11. Kdž pak uslyšeli tři přátelé Jobovi o všem tom zlem, kteráž přišla na něj, přišli jeden každý z místa svého: Elifaz Temanský, a Bildad Suchský, a Zofar Naamatský, na tom zůstávše spolu, aby přijdouce k němu, politovali ho a těšili jej.

12. Kteráž pozdvihše oči svých zdaleka, nepoznali ho. Potom pozdvihše hlasu svého, plakali, a hřezli jeden každý roucho své, házeli prachem nad hlavy své zhrů.

13. A seděli s ním na zemi sedm dní a sedm nocí, a žádný k němu

nepromluvil slova; nebo viděli, že se velmi rozmohla bolest jeho.

KAPITOLA 3.

Job natřkáje na den narození svého, 11. lituje, že v životě matky neuměl, 20. naposlady i proti Bohu dosti tvrdě mluví.

Potom otevřev Job ústa svá, zlořečil dni svému.

2. Nebo mluvě Job, řekl:

3. *O by byl* * zahynul ten den, v němž jsem se naroditi měl i noc, v níž bylo řečeno: Počat jest pacholik. *^{*1.10.18. Jer.20.14.}

4. Ten den *ó by* byl obrácen v temnost, aby ho byl nevyhledával Bůh shůry, a nebyl osvěcen světlem.

5. *O by* jej byly zachvátily tmy a stín smrti, a aby jej byla přikvačila mračna, a předěsila hor-kost deni.

6. *Ó by* noc tu mrákota byla opanovala, aby nebyla připojena ke dnům roku, a v počet měsíců nepřišla.

7. *Ó by* noc ta byla osaměla, a zpěvu aby nebylo v ní.

8. *Ó by* ji byli zlořečili ti, kteříž proklínají den, hotovi jsouce vzбудiti velrybu.

9. *O by* se byly hvězdy ztáhly v soumraku jejím, a očekávajíc světla, aby ho nebyla dočkala, ani spatřila záře jitřní.

10. Nebo nezavřela dveří života mého, ani skryla trápění od očí mých.

11. Proč jsem * neumřel v matce, aneb vyšel z života, proč jsem nezahynul? *^{*Kaz.4.2.}

12. Proč jsem vzal byl na klm, a proč jsem prsi požíval? *^{*Kaz.4.2.}

13. Nebo bych nyní ležel a odpocíval, spal bych a měl bych pokoj,

14. S králi a radami země, kteříž sobě vzdělávali místa pustá,

15. Aneb s knížaty, kteříž měli zlatu, a domy své naplňovali stříbrem.

16. Aneb jako nedochůdce nezřetelně proč jsem nebyl, a jako nemluvnátka, kteráž světla neviděla?

17. Tamť bezbožní přestávají bouřiti, a tamť odpocívají ti, jenž v práci ustali.

18. Také i věžnové pokoj mají, a neslyší více hlasu násilníka.

19. Malý i veliký tam jsou rovni sobě, a služebník jest prost pána svého.

20. Proč Bůh dává světlo zbledovému a život těm, kteříž jsou ducha truchlivého?

21. Kterž * očekávají smrti, a není ji, ačkoli ji hledají plněji než skrytých pokladů? *Zjev.9,6.

22. Kterž by se veselili s plésáním a radovali, když by našli hrob?

23. Člověku, jehož cesta skryta jest, a jehož Bůh přistřel?

24. Nebo před * pokrmem mým vzdychání mé přichází, a rozchází se jako voda tvání mé. *Z.10,10.

25. To zajisté, čehož jsem se lekal, stalo se mi, a čehož jsem se obával, přišlo na mne.

26. Neměl jsem pokoje, aniž jsem se ubezpečil, ani odpocíval, až i přišlo pokušení toto.

KAPITOLA 4.

Elifaz Joba z netrpělivosti obviňuje, a že náboženství jeho nemuselo být upřímné, důvodně to prokázat usiluje.

Jemuž odpovídá * Elifaz Teman-
ský, řekl:

2. Počneme-li mluvit s tebou, neponeseš-liž toho těžce? Ale kdož by se zdrželi mohl, aby neměl mluvit?

3. Až, učinals mnohé, * a rukou opuštěných jsi posiloval. *Z.12,12.

4. Padajícího pozdvihovals řečmi svými, a kolena zemdená jsi zmocňoval.

5. Nyní pak, jakž to přišlo na tebe, těžce to neseš, a jakž tě došlo, předěšen jsi.

6. Nebylo-liž náboženství tvé na ději tvou, a upřímost cest tvých očekáváním tvým?

7. Rozpomeň se, prostím, kdo jest když nevinny zahynul? Aneb kde upřímní vyhlazeni jsou?

8. Jakož jsem já vidal ty, * kteříž orali nepravost, a rozžívali převrácenost, že jsi i želi. *Z.12,13.

9. Od dchnutí Božího hynou, a duchem prchlivostí jeho v nic obraceni bývají.

10. Rváni lva a hlas lvíce a zubové mladých lykat setřeni bývají.

11. Hyné lev, že nemá loupeže, a lvičata mladá rozptýlena bývají.

12. Nebo i tajně doneslo se mne slovo, a pochopilo ucho mé něco malíčko toho.

13. V přemýšlování z vidění nočních, když připadá tvrdý sen na lidi,

14. Strach připadl na mne a le-

kaní, kterž předěsilo všechny kosti mé.

15. Duch zajisté před tváří mou šel, tak že vlasové vstávali na těle mém.

16. Zastavil se, ale neznal jsem tváří jeho; tvářnost jen byla před očima máma. Mezi tím mlče, slyšel jsem hlas:

17. Zdalíž může člověk spravedlivějším být než Bůh, aneb muž čistším nad toho, kterž ho učinil?

18. Ano * mezi služebníky jeho není dokonalostí, a při andělích svých zanechal nedostatků. *K.15,15. II Petr.2,4.

19. Čím více při těch, kteříž bydlí v domích hlíněných, jejichž základ jest na prachu, a setřeni bývají snáze než mol.

20. Od jitra až do večera strání bývají, a kdož toho nerozvažují, na věky zahynou.

21. Zdalíž nepomijí sláva jejich s nimi? Umrají, ale ne v moudrosti.

KAPITOLA 5.

K hořejším řečem přidav tuto něco Elifaz, 8. zatím Joba, aby se Bohu kořil, napomíná.

Zavolejž tedy, dá-liš kdo odpověd? A k kterému se z svatých obrátíš?

2. Pakli k bláznův, zahubi ho rozhrnění, a nesmyslného zabije prchlivostí.

3. Jáť jsem viděl blázna, an se vkořenil, ale hned jsem zle tušil přibytku jeho. Fka:

4. Vzdáleníť jsou synové jeho od spasení; nebo potíni budou v bráně, aniž bude, kdo by je vytrhl.

5. Obilě jeho zřítie hladoviti, a i z prostřed trní je vychvátí; nadlo sehliti násilník statek takových.

6. Neboť nepochází z prachu trápení, aniž se z země pučí bída.

7. Ale člověk * rodi se k bídě, tak jako jiskry z uhlí zhůru létají. *Kaz.6,4 násl.

8. Jistě žeť bych já hledal Boha silného, a jemu bych předložil při svou,

9. Kterž činí * věci veliké, nezpytatelné, divné, a jimž počtu zpívatelné, a jimž *k.9,10.

10. Kterž dává déšť na zemi, a spouští vody ná pole,

11. Kterž * sází opovržené na místě vysokém, a žalostic vyvyšuje spasením. *Luk.1,52.

12. Kterž v * nic obrací myšlení chýřáků, tak aby nemohl k skutku přivést ruce jejich ničeho. *I Kor.9,19.30.

13. Kterž lapá moudré v chýřných bláznův bývá.

14. Ve dne motají se jako * ve tmách, a jako v noci sárají o polí. *II M.10,31. Iz.59,10.

15. Kterž zachová od meče a od úst jejich, a chudého od ruky násilníka.

16. Máť zajisté nutný naději, ale nepravost musí zaplati ústa svá.

17. Až, jak blahoslavený jest člověk, kteréhož tresce Bůh! A * protož káráním Všemohoucího nepohrdí. *Přil.1,11. Z.12,5. Jak.1,12.

18. Onť zajisté * uráží, on i obviňuje; rani, ruka jeho také léčí. *Z.6,12.

19. Z šesti * úzkostí vysvobodil by tebe, ano i v sedmi nedotklo by se tebe zlé. *Přil.24,18.

20. V * hladu vykoupil by tě od smrti, a v boji od moci meče. *Z.38,19.

21. Když utrhá jazyk, byl bys skryt, aniž bys se bál zhouby, když by přišla.

22. Zlouba a hlad buď tobě za smích, a nestrachuj se ani litě zvěti zemské.

23. Nebo s kamením polním přiměř tvé, a * zvěř litá polní pokoj zachová k tobě. *Ezech.34,25.

24. A shleďás, žeť stánek tvůj bude bezpečný, a navrátíš se zase k přibytku svému, a nezhrěšíš.

25. Shleďás také, žeť se rozmnoží símě tvé, a potomci tvoji jako bylina zemská.

26. Vejdeš v šedinách do hrobu, tak jako odnášino bývá zralé obilí časem svým.

27. Až, toť jsme vyhledali, a takť jest; poslechniž toho, a schovej sobě to.

KAPITOLA 6.

Job 8. touží, že Elifaz kvapně bez uvážení jej odsazuje, 28. a k bedlivějšímu svých bíd rozsuzování jeho napomíná.

Odpovídá pak Job, řekl:

2. O kdyby plně zvázeno bylo hořekování mé, a bída má na váze aby spolu vyzdvížena byla,

3. Jistě že by se nad písek mořský těžší ukázala, pročť mi se i slov nedostává.

4. Nebo * střely Všemohoucího uřízají ve mně, jejichž jed o vysušil

ducha mého, a hrůzy Boží bojují proti mně. *K.34,6. Z.22,16.

5. Zdalíž řve divoký osel nad mladistvou travou? Rve-liž vůl nad pící svou?

6. Zdalíž jedi to, což neslaného jest bez soli? Jest-liž chut v věci slizké?

7. Ach, kterýchž se ostýchala dotknouti duše má, ty jsou již bolesti těla mého.

8. O by se naplnila žádost má, a aby to, čehož očekávám, dal Bůh,

9. Totiž, aby se libilo Bohu setřiti mne, vztáhnouti ruku svou, a zahladiti mne.

10. Neboť mám ještě, čím bych se potěšoval, (ačkoli hořím bolestí, aniž mne Bůh co lituje), že jsem netajil řeči Nejsvětějšího.

11. Neboť jaká jest síla má, abych potírali mohl? Aneb jaký konec můj, abych prodlél života svého?

12. Zdalí síla má jest síla kamení? Zdalí tělo mé ocelivé?

13. Zdalíž pak obrany mé není při mně? Aneb zdravý soud vzdálen jest ode mne,

14. Proti tomu, jehož litostivost k bližnímu mizí, a kterýž bázeň Všemohoucího opustil?

15. Bratři * moji zmýlili mne jako potok, pomínuli jako prudci potokové,

16. Kterž kalní bývají od ledu, a v nichž se kryje snih.

17. V čas horka vysychají; když sucho bývá, mizejí z místa svého.

18. Sem i tam roztékají se od toku svého obecného, v nic se obracejí a hynou.

19. To vidouce houfové jdoucích z Tema, zástupové Sabejských, jenž naději měli v nich,

20. Zastýděl se, že v nich doufal; nebo přišde až k nim, oklamání jsou.

21. Tak zajisté i vy byvše, nejsť: vidouce potření mé, děsíte se.

22. Zdalí jsem řekl: Přineste mi, aneb z zboží svého udělte darů pro mne?

23. Aneb: Vysvobozte mne z ruky nepřitele, a z ruky násilníků vykupte mne?

24. Poučte mne, a budu mlčeti, a v čem bych bloudil, poslušte mi k srozumění.

25. O jak jsou pronikavé řeči u-
přímé! Ale co vzdělá obviňování vaše?

26. Zdalí jen z slov mne viní

myslite, a převládali řeči choulivého?

27. Také i na sirotka se obořuje, anobrž jámu * kopáte příteli svému.

28. A protož nyní chcižtež po-
patřiti na mne, a sudte, klamám-liž před obličejem vašim.

29. Napravte se, prosím, necht' nemí pravosti; napravte se, sprá-
vím, a tak poráďte, žeť jest sprá-
vednost v té řeči mé.

30. A jest-li na jazyku mém ne-
pravost, neměl-liž bych čítení
býtí bíd?

KAPITOLA 7.

Nad svým těžkostmi nářkáje S. Job,
samému Bohu jich touží, 30. a k hř-
chům se přiznává, odpouštění jich žádá.

Zdaliž nemá vyměřeného času
člověk na zemi? A dnové jeho
jako dnové * nájemníka. *k.14.6.

2. Jako služebník, kterýž touží
po stínu, a jako nájemník, jenž
očekává skonání dňa svého:

3. Tak jsou mi dědičné přivlast-
nění měsícové marní, a noci plné
trápení jsou mi odečteny.

4. Jestliže ležím, říkám: Kdy
vstanu? A brzo-li pomine noc?

Tak piln byvám myšlení až do svi-
tání.

5. Tělo mé odino jest červý a
strupem i prachem, kůže má puká
se a rozpouští.

6. Dnové moji rychlejší byli nežli
člunek tkadce, nebo stravení jsou
bez prodlíni.

7. Rozpomeň se, ó Pane, že * ja-
ko vltř jest život můj, a oko mé
že více nežli dobrých věcí. *k.2.26.

8. Aníž mne spatří oko, jenž mne
vidalo. Oči tvé budou ke mně, a
mne již nebude.

9. Jakož oblak hyne a mizí, tak
ten, kterýž stoupá do hrobu, ne-
vystoupí zase.

10. Aníž se opět navrátí do domu
svého, aníž ho již více pozná mis-
to jeho.

11. Protož nemohuť já zdržeti úst
svých, mluvím v sroužení ducha
svého, nářkám v hořkosti duše
své.

12. Zdali jsem já mořem čili vel-
rybem, že jsi mne strážil osadil?

13. Když myslím: Potěší mne lůže
mé, poodejme nářkání mého po-
stel má:

14. Tedy mne strašíš sny, a vidě-
ními děsíš mne,

15. Tak že sobě zvoluje, zaškř-
cení duše má, a smrt nad život.

16. Mrzí mne, * nebuduť děle živ.
Poodstupiž ode mne, nebo marní
jsou dnové moji. *k.1.19.4. Jon.4.3.

17. Co jest člověk, * že ho sobě
tak vážíš, a že tak o něj pečuješ?

18. A že ho navštěvuješ každého
jitra, a každé chvíle jej zkoušeš?

19. Dokudž se neodvrátíš ode
mne, a nedáš mi aspoň polknouti
mé sliny?

20. Zhrěšil jsem, což mám učiniti,
ó strážce * lidský? Proč jsi mne
položil za cíl sobě, tak abych sám
sobě byl bremem? *z.12.1.4.

21. Nýbrž proč neodějmeš pře-
stoupení mého, a neodpusťš ne-
pravosti mé? Nebo již v zemi
lehnu. Potom bys mne i pilně hle-
dal, nebude mne.

KAPITOLA 8.

Bidad Jobovi domlouvá, jako by sprá-
vednost Boží utrhla, 8. a zastává je,
slouží mu pohrátkami i sliby ku pokání.

Tedy odpovídaje * Bidad Such-
ský řekl:

2. Dokudž mluviti budeš takové
věci, a slova úst tvých budou
jako vítr násilný?

3. Což by Bůh silný nepravě sou-
dil, a Všemohoucí což by převa-
cel spravednosti?

4. Synové * zajisté tvoji že zhrě-
šili proti němu, proto pustil je
po nepravosti jejich. *k.1.18.19.

5. Kdyžbys ty opravdově hledal
Boha silného, a Všemohoucímu se
modlil,

6. A byl čistý a upřímný: jistě žeť
by se hned probudil k tobě, a na-
pravil by příbytek spravedlnosti
tvé.

7. A byly by první věci tvé
špatné, poslední pak rozmnožily
by se náramně.

8. Nebo vzeptej se, prosím, věku
starého, a nástroj se k zpytování
otců jejich.

9. (Mýt' zajisté včerejší jsme, aníž
jsmeého povědomi; k tomu dnové
naši jsou jako * stín na zemi.)

10. Zdaliž tě oni nenaučí, a ne-
povědí tobě, a z srdce svého ne-
vynesou-liž slov?

11. Zdali roste třtí bez bahna?

Roste-liž rákos bez vody?

12. Nýbrž ještě za zelena, dříve
než vytrháno bývá, a oko své
jaká jiná tráva, usychá.

13. Tak stezky všech zapominají-
cích se na Boha silného, tak, pra-
vim, nadeje pokrytce * zahyne.

14. Klesne nadeje jeho, a doufání
jeho jako dům pavouka. *k.1.1.30.

15. Spolehne-li na dům svůj, ne-
ostojí; chytí-li se ho, nezdrží, ne-
vláhu má před sluncem, tak

že z zahrady jeho vystřelkové
jeho vynikají.

17. Při vrchovisťi kořenové jeho
husté rostou, i na místech skalna-
tých rozkládá se.

18. A však bývá-li zachvácen z
místa svého, až by se ho i ode-
šlo, fka: Nevidělo jsem tě:

19. Tož ta radost života jeho, a
z země jím vykvétá.

20. A, Bůh silný nepohrdá upří-
mým, ale nešlechetným ruky ne-
podává:

21. Až i naplní smíchem ústa
tvá, a rty tvé plésáním,

22. Když * nenávidící tebe v han-
bu obličejí budou, a stánku lidí
bezbožných nikdež nebude. *z.6.11.

KAPITOLA 9.

Ukazuje Job, že Bůh i když lid třepe,
spravedlivý jest: však ne hned jest kaž-
dý ten bezbožný, kdož trestán bývá,
proto že Bůh i ku pobozným právo má.

Odpověď pak Job, řekl:

2. I ovšem vim, žeť tak jest; ne-
bo jak by mohl člověk * sprá-
vedliv býti před Bohem silným?

3. A chtěl-li by * se hádati s ním,
nemohl by jemu odpověditi ani
na jedno z tisíců slov. *m.9.4.7.

4. Moudrého jest srdce a silný
v moci. Kdo zatvrdil se proti ně-
mu, pokoje užil?

5. On přenáší hory, než kdo
shlédne, a podvrací je v prchl-
losti své.

6. On pohybuje zemí z mlsta je-
jího, tak že se třesou sloupové
její.

7. On když zapovídá slunci, ne-
vychází, a hvězdy započtuje.

8. On roztahuje nebe sám, a sla-
pá po vinách mořských.

9. On učinil Arkuru, Oriona, Ku-
rátka a hvězdy skryté na poledne.

10. On činí * věci veliké, a to ne-
vyslýšitelné a divné, jimž není po-
čtu. *k.6.9.

11. Ano jde-li mimo mne, tedy
nevidím; ovšem když pomiji, ne-
znamám ho.

12. Tolikéž jestliže co uchvátí,

kdo mu to rozkáže navrátiti? Kdo
dí jemu: * Co činiš? *k.1.9.30.

13. Nezdřel-li by Bůh hněvu
svého, klesl by před ním spolu
spuntovaní, jakkoli mocní.

14. Jakž bych já tedy jemu odpo-
vidati, a jaká slova svá proti ně-
mu vyhledati mohl?

15. Kterémuž, bych i spravedliv
byl, nebudu odpovídati, ale před
* soudcem svým pokoriti se budu. *z.1.13.2.

16. Ač bych pak i volal, a on mi
se ozval, neuvěřím, aby vyslyšel
bias můj.

17. Poněvadž vichřicí setřel mne,
rozmožil rány mé bez přičiny.

18. Aníž mi dá oddechnouti, ale
syti mne hořkostmi.

19. Obrátili bych se k moci, aj,
onť jest nejsilnější; pakli k sou-
du, kdo mi rok složí?

20. Jestliže se za spravedlivého
stavěti * budu, ústa má potupí
mne; pakli za upřímného, převrá-
ceného mne býti ukáží. *př.1.20.9.

21. Jsem-li upřímný, nebudu vě-
děti toho; nenáviděti budu života
svého.

22. Jediná jest věc, pročť jsem
to mluvil, že upřímného jako bez-
božného on zahazuje.

23. Jestliže bičem náhle usmrcu-
je, zkoušování nevinných se po-
smívá;

24. Země dána bývá v ruku bez-
božného, tvář soudců jejich za-
kryvá: jestliže ne on, kdož jiný
jest?

25. Dnové pak moji * rychlejší
byli nežli posel; utekli, aníž viděti
dobrých věcí. *k.7.7.9.10.

26. Pominuli jako prudké lodí,
jako orlice letící na pastvu.

27. Dím-li: Zapomenu se na své
nářkání, zanechám hoření svého,
a posílím se;

28. Lékám se všech bolestí svých,
vída, že mne již neprostitš.

29. Jestli jsem bezbožný, pročť
bych nadarmo pracoval?

30. Ano bych se i umyl vodou
sněžnou, a očístl mýdlem ruce
své,

31. Tedy v jámě pohřbíš mne,
tak že se ode mne zprzní i to rou-
cho mé.

32. Nebo Bůh není člověkem jako
já, jemuž bych odpovídati mohl,
a abychom vešli spolu v soud.

33. Aníž máme prostředníka mezi
sebou, kterýž by rozhodl nás oba.

34. Kdyby odjal ode mne prut

svě, a strach jeho aby mne nekormoutil,
35. Tehdáž bych mluvil, a nebál bych se, poněvadž není toho tak při mně.

KAPITOLA 10.

Job k natikání se navrátil, a s ním tak tvrdě nakláde, tuze se domlouvá, 20. však ho potom za polehčení svých těžkostí žádá.

Stýstím se duši mé v životě mém, vypustím nad sebou natikání své, mluvit budu * v hořkosti duše své.

2. Dim Bohu: Neodsuzuj mne, oznam mi, proč se nesnadníš se mnou?

3. Jaký máš na tom užitek, že mne sužuješ, že pohrdáš dílem rukou svých, a radu bezbožných osvědčuješ?

4. Zdáli oči tělesné máš? Zdáli tak jako hledí člověk, ty hledíš?

5. Zdaž jsou jako dnové člověka dnové tvoji, a léta tvá podobná dnům lidským?

6. Ze vyhledáváš nepravosti mé, a na břich můj se vyltáváš?

7. Ty víš, že nejsem bezbožný, ačkoli nemí žádného, kdo by mne vytrhl z ruky tvé.

8. Ruce tvé sformovaly mne, a učinily mne, a teď pojednou všdu víkol hubíš mne.

9. Paměliv buď, prosím, * že jsi mne jako hlinu učinil, a že v prach zase obrátíš mne.

10. Zdáls mne jako mléka neslil, a jako syření neshustil?

11. Kůži a masem přioděl jsi mne, a kostmi i žilami spojils mne.

12. Života z milosrdenství udělil jsi mi, přesto navštěvování tvé o-
střihalo dýchání mého. *sk.17.28.

13. Ale tolo skryl jsi v srdci svém; vím, žeť jest to při tobě.

14. Jakž zhrším, hned mne zetrháš, a od nepravosti mé neočiš-
tíš mne.

15. Jestliže jsem bezbožný, běda mně; pakliž jsem spravedlivý, ani tak nepozdvihnou hlavu, na-
sycen jsa hanbou, a vida trápení své.

16. Kteréhož vždy více přibývá. Honíš mne jako lev, a jedno po druhém divně se mnou zacházíš.

17. Obnovuješ svědky své proti mně, a rozmnožuješ rozněvání žený.

svě na mne; vojska jedna po dru-
bých jsou proti mně.
18. Proč jsi jen * z života vy-
vedl mne? Ó bych byl zabynul, aby mne bylo ani oko nevidělo, *k.3.11.

19. A abych byl, jako by mne nikdy nebylo, z života do hrobu abych byl vnesen.

20. Zdáliš jest mnoho dnů mých? Poněvadž ledy a popust mne, abych maličko pookřál,

21. Prvé než odejdu tam, odkudž se zase nenavrátním, do krajiny tmavé, anobřž stinu smrti.

22. Do krajiny, pravím, tmavé, kdež jest sama mrákota stinu smrti, * a kdež není žádných pro-
měn, ale sama pouhá mrákota. *k.3.19.

KAPITOLA 11.

Zofar zhruba a nevinně vni Joba z řeči marných a nepravých, 5. Zatím slouží jemu, aby ulekná se Božích spravedli-
vých soudů, milost jeho hledá.

A odpovídáje * Zofar Naamatský, řekl:

2. Zdáliš k mnohým slovům ne-
má odpovědino býti? Aneb zdali člověk mnohomluvný práv zů-
stane?

3. Žvám svým lidi zaměstná-
váš, a posmíváš se, aniz jest, kdo by tě zatanbil.

4. Nebo jsi řekl: Čistě jest učení mé, a čist jsem, ó Bože, před očima tvými.

5. Ješto, ó kdyby Bůh mluvil, a otevřel rty své proti tobě,

6. Aby oznámil tajemství moud-
rosti, že dvakrát většího třeslá-
ni zasloužil jsi. A věz, že se Bůh zapomněl na tebe pro nepravost tvou.

7. Zdáliš ty stížitelnosti Boží do-
sáhneš, aneb dokonlost všemo-
houchu vystihneš?

8. Vyšší * jest nebes, což učiníš? Hlubší než peklo, jakž porozu-
míš? *Pez.3.18.

9. Delší jest míra její než země, a širší než moře.

10. Bude-li plnění neb zavřati aneb sužování, kdo * se náj bude domlouvat? *k.11.3.

11. Poněvadž zná lidskou mar-
nost, a vidí nepravost, což by to-
mu rozuměti neměl?

12. Tak aby muze nesmyslný na-
bvl rozumu, ačkoli člověk jest jako hřebec z divokého osla zplo-
zený.

13. Jestliže ty nastrojíš srdce své, a ruce své k němu vzítáneš;
14. Byla-li by nepravost v ruce tvé, vzdal ji od sebe, aniz dopouš-
těl bydliti v staních svých nešle-
chetnosti:

15. Tedy jistě pozdvihneš tváři své z poskvrny, a budeš nepohnu-
tý, aniz se báti budeš.

16. Nebo se na těžkost zapome-
neš, na níž jako na vody, kteréž pomínuly, zpomínati budeš.

17. K tomu * nad poledne jasný nastane čas; zatmíš-li se pak, jítu podobný budeš. *z.37.6.12.38.10.

18. Budeš i myslí doufanlivé, ma-
je naději; stánek rozitáneš, i bez-
pečně spáti budeš.

19. A tak * v pokoji budeš, aniz tě kdo předěsí, a mnozí tvář tvé kořiti se budou. *III.1.28.6.2.3.6.

20. Oči pak bezbožných zkaženy budou, a uтікání jim zhyne; nad-
to naděje jejich bude jako dchnu-
tí člověka.

KAPITOLA 12.

Job 8. samitaje chlubení a dojmavé řeči Zofarovy, proti nim lidí rozumných zku-
šení i zřejmé skutky moel Boží za dň-
vody stavi.

Odpovědv pak Job, řekl:
2. V pravdě, že jste vy lidé, a že s vámi umře moudrost.

3. I jáť mám srdce jako vy, aniz jsem zpozdliejší * než vy, anobřž při komž toho není? *k.13.2.

4. Za posměch příteli svému jsem, kteréhož, když volá, vysly-
chá Bůh; v posměchuť * jest spra-
vedlivý a upřímy. *k.17.6.

5. Pochodně zavržená jest (po-
dlé smýšlení člověka) pokoje u-
dvajající ten, kterýž jest blízky pádu.

6. Pokojné a bezpečné přibytky mají loupežníci * ti, kteříž po-
pouzejí Boha silného, jímž on u-
vodí dobré věci v ruku jejich. *z.73.12.

7. Ano zeptej se třebas hová, a naučí tě, aneb plectva nebeského, a oznámí tobě.

8. Aneb rozmluv s zemí, a ponč tě, ano i ryby mořské vypravovali budou tobě.

9. Kdo nezná ze všeho toho, že ruka Hospodínova to učinila? *
10. V jehož * ruce jest duše vše-
líkého živočicha, a duch každého těla lidského. *12.44.5. Ezech.18.4.

11. Zdáliš ucho slov rozeznávati

485
nebude, tak jako dásně pokrmu okoušejí?

12. Při starcích jest moudrost, a při dlouhověkých rozumnost.

13. Nadoť pak u Boha moudrosti * a síla, jehoť jest rada a rozum-
nost. *Psal.8.14.

14. Jestliže on boří, nemůže zase stavino býti; zavirá-li člověka, * nemůže býti otevřeno. *z.22.28.

15. Hle, tak zastavuje vody, až i vysychají, a tak je vypouští, že podvracejí zemi.

16. U něho jest síla a bytnost, jehoť jest ten, kterýž bloudí, i kte-
rýž v blud uvodí.

17. On uvodí rádcé v nemoudrost, a z soudců blázný činí.

18. Svazek králů rozvazuje, a pa-
sem přepasuje bedra jejich.

19. On uvodí knížata v nemoud-
rost, a mocné vyvrací.

20. On odjímá řeč výmluvným, a soud starcům běře.

21. On vylévá potupu na urozené, a sílu mocných zemldivá.

22. On * zjevuje hluboké věci z temnosti, a vyvodí na světlo stín smrti. *z.51.6. Jer.38.3.

23. On rozmnožuje národy i hubí je, rozšiřuje národy i zavodí je.

24. On odjímá srdce předním z lidu země, a v blud je uvodí na poušti bezcestné,

25. Aby sámal ve tmě bez světla. Summou, činí, aby bloudili jako opilý.

KAPITOLA 13.

Job třese přátele, že neuměle zastáva-
jíce Boží pře, jemu ubližovali, a začí-
naje své pře věští, ku Pánu Bohu řeč obrací.

Aj, všechno to vidělo oko mé, sly-
šelo ucho mé, a srozumělo tomu.

2. Jakož vy znáte to, znám i já, nejsem zpozdliejší * než vy. *k.13.3.

3. Jistě žeť já s Všemohoucím mluvití, a s Bohem silným o svou při jednatí budu.

4. Nebo vy jste skládáte lézi, a lékař marní všickni vy.

5. O kdybyste aspoň mčeli, a bylo by vám to za moudrost.

6. Slyštež medle odpory mé, a důvodů rtů mých pozorujte.

7. Zdali zastaví Boha silného, mluvití máte nepravost? Aneb za něho mluvití máte lest?

8. Zdáliš osobu jeho přijímati budete, a o Boha silného se zasa-
zovati? *12.44.5. Ezech.18.4.

9. Zdaž vám to k dobrému bude.

když na prahu vezme vás, že jakožť člověk oklamán bývá, oklamati jej chcete?

10. V pravdě žef vám přísne domlouvati bude, budete-li povrchně osoby jeho setřítí.

11. Což ani důstojnost jeho vás nepřekdšuje, ani strach jeho nepřekdšuje vás?

12. Všeka vzácnost vaše podobná jest popelu, a hromadám bláta vyvýšení vaše.

13. Postřetež mne, nechať já mluvím, přič na mne cokoli.

14. Pročež bych trhati měl maso své zuby svými, a duši svou klásti v ruku svou?

15. By mne i zabil, což bych v něho nedoufal? A však cesty své před obličej jeho předložím.

16. Onť sám jest spasení mé; nebo před * obličej jeho pokrytec nepříjde.

17. Poslouchejte pilně řeči mé, a zpravu mou pusťte v uši své.

18. Ať již začínám pře své věsti, vim, že zůstanu spravedliv.

19. Kdo jest, ješto by mi odpíral, tak abych nyní umlknouti a umlťti musil?

20. Toliko té dvoji věci, ó Bože, nečiní mi, a tehdy před tvář tvou nebudu se skrývati:

21. Ruku svou vzdal ode mne, a hrůza tvá nechť mne neděsí.

22. Zatím povolej mne, a budť odpovídati; aneb nechať já mluvím, a odpovídej mi.

23. Jak mnoho jest mých nepravostí a hříchů? Přestoupení mé a hřích můj ukáž mi.

24. Proč tvář * svou skrýváš, pokládáš mne sobě za nepřítel?

25. Zdalíž list větrem se zmlatitci potřítí chceš, a stéblo suché stíhatí budeš?

26. Že zapisuješ proti mně hříchů, a dáváš mi v dědictví * nepravosti mladosti mé,

27. A dáváš do klady nohy mé, a setřís všech stezek mých, na paty nob mých našlapuješ;

28. Ješto člověk jako hnis kazí se, a jako roucho, kteréž jí mol.

KAPITOLA 14.

Nad bídou života lidského Job S. nařkaje, týž i týž Boha se polehčení svých velikých těžkostí prostěbně žádá.

Člověk narozený z ženy jest krát-kého věku a plný lopotování.

nic neví; pakli v potupě, nic o ně nepočuje.

22. Toliko tělo jeho, dokudž živ jest, bolesti okouší, a duše jeho v něm kvílí.

KAPITOLA 15.

Plíňaz Joba zjevně z bezbožnosti vlní, vřelisk smýlu toho, že jen sami bezbožní trestání bývají, zastáváje.

Tedy odpovídaje Elifaz Teman-ský, řečí:

2. Zdalí moudrý vynáseti má u-mění povětrné, aneb naphlovati východním větrem břicho své,

3. Hádaje se slovy neprospešný-mi, aneb řeči neužitečnými?

4. Anobř vyprazdňuješ i bázeň Boží, a modliteb k Bohu činiti se zbraňuješ.

5. Osvědčujť zajisté nepravost tvou usta tvá, ať jsi koli sobě zvolil jazyk chytřích.

6. Potupují tě ústa tvá, a ne já, a rtové tvoji svědčí proti tobě.

7. Zdalíž ty nejprv z lidí zplozen jsi, aneb prvé než pahrbkové sfomován?

8. Zdalíž jsi * tajemství Boží slyšel, že u sebe zavíráš moudrosti?

9. Co * viš, čehož bychom nevě-děli? Čemu rozumíš, aby toho při-nás nebylo?

10. I šedivý i stařec mezi námi jest, ano i starší věkem než otec tvů.

11. Zdalí malá jsou tobě potěšo-vání Boha silného, čili něco je zastěňuje tobě?

12. Tak-liž tě jalo srdce tvé, a tak-liž blikají oči tvé,

13. Že smíš odpovídati Bohu sil-nému tak pýšně, a vypouštěti z-úst svých ty řeči?

14. Nebo což jest člověk, aby se mohl očistiti, aneb spravedliv býti narozený z ženy?

15. An při * svatých jeho není do-konalosti, a nebesa o nejsou čistá před očima jeho,

16. Nadto ohavný a neužitečný člověk, kterýž * pije nepravost ja-ko vodu.

17. Já oznámím tobě, poslyš mne; to zajisté, což jsem viděl, vypravovati budu,

18. Což moudří vynesli a nezata-tili, slychause od předků svých,

19. Jimž samým dána byla ze-mě, anž přejiti mohl cizí pro- středkem jejich.

20. Po všeky své dny bezbožný sám

se bolesti trápí, po všeka, pra-vím, léta, skrytá před ukrutníkem.

21. Zvuk strachu jest v uších je-ho, že i v čas pokoje zhoubce připadne na něj.

22. Nevěří, by se měl navrátiti z temnosti, ustavičně očekáváje na sebe meče.

23. Bývá i tulákem, * chleba hle-dáje, kde by byl, citě, že pro něj nastrojen jest den temnosti.

24. Děsí * jej nátsk a soužení, kteréž se silí proti němu, jako král s vojskem ssikovaným.

25. Nebo vztáhl proti Bohu sil-nému ruku svou, a proti všemo-houcímu postavil se.

26. Útok učinil na něj, na šiji jeho s množstvím zdvižených štítů svých.

27. Nebo * přiodil tvář svou tu-kem svým, tak že se mu nadělalo faldů na slabínách.

28. Abydlil v městech zkažených, a v domích, v nichž žádný ne-bydlil, kteréž v hromady rumu obrácena byla.

29. Avšak nezbohatneť, anž stane moc jeho, anž se rozšíří na zemi dokonalost takových.

30. Nevýjde z temnosti, mladist-vou ratolest jeho usuší plamen, a tak zahyne od ducha úst svých.

31. Ale nevěří, že v marnosti jest ten, jenž bloudí, a že marnost bude směna jeho.

32. Před časem svým vyfat bude, a ratolest jeho nebude se zelenati.

33. Zmaří, jako vinný kmen ne-zralý hrozen svůj, a svrže květ svůj jako oliva.

34. Nebo shromáždění pokrytce spustne, a oheň spálí stany osťe-pených dary.

35. Kteřito * když počali sužo-vání, a porodili nepravost, hned břicho jejich stroj jinou lest.

*ž. 7, 15. 1a. 59. 4.

KAPITOLA 16.

Job přátelům, že ho kormoutiti, domlou-vá, 6. na své těžkosti natěšá, 17. nevín-nost svou zemi i Bohem osvěťuje, a na jeho rozhození své pře se odvolává.

A odpovídaje Job, řečí:

2. Slyšel jsem již podobných vě-cl mnoho; všickni vy * nepřijemní jste těšitelé.

3. Bude-liž kdy konec * slovům povětrným? Aneb co tě popouzí, že tak mluvíš?

4. Zdalíž bych já tak mluvití mohl, jako vy, kdybyste byli na

místě mém? Shromažďoval-li bych proti vám slova, aneb potrásal na vás hlavou svou?

5. *Nýbrž* posiloval bych vás ústy svými, a otvíráni rtů mých krotilo by *bolest*.

6. Budť že mluvím, neuemňuje se bolestí mé, budť že tak nechám, neodcházi ode mne.

7. Ale ustavičně zemdlivá mne; nebo jsi mne, ó Bože, zbavil všeho shromáždění mého.

8. A vrásky jsi mi zdělal; což mám za svědka, ano patrná na mně hubenost má na tváři mé *to* osvědčuje.

9. Prchlivost jeho zachvátí mne, a vzal mne v nenávisť, *skřípě* na mně zuby svými; *jako nepřítel* můj zaostřil oči své na mne. **z.35.16.*

10. Rozedřeli na mne **ústa* svá, potupně mne polichkujíce, proti mně se shromažďujíce. **z.22.14.*

11. Vydal mne Bůh silný neslechtemu, a v ruce bezbožných uvedl mne.

12. Pokoje jsem užíval, však potřel mne, a uchopil mne za šíji mou, roztrávil mne, a vystavil mne sobě za cíl.

13. Obklíčili mne střelci jeho, roztral ledví má beze vši lítosti, a vyvil na zem žluc mou.

14. Ranil mne ranou na ránu, outok učinil na mne jako silný.

15. Zini jsem ušil na zljzvenou kůži svou, a zohavil jsem v prachu silu svou.

16. Tvář má oduřavěla od pláče, a na víčkách mých stín smrti jest.

17. Ne pro nějaké bezpráví v rukou mých; nebo i **modlitba* má čistá jest. **1 Tim.2.8.*

18. O země, nepřikryvej krve mé, a nechť nemá místa volání mé,

19. Aj, nyní jesti i v nebesích svědek můj, svědek můj, *pravím*, jest na **výsostech*. **z.31.2.*

20. O mudráci moji, přátelé moji, k Bohuť slíží oko mé.

21. Ó by lze bylo mužů v hádku a ním se vydati, jako synu člověka s přítelem svým.

22. Nebo léta *mně* odeděná přicházejí, a **cestou*, kterou se zase nenavrátím, již se беру. **z.10.21.*

KAPITOLA 17.

Na přátele své Bohu touže Job svatý vypravováním těžkosti svých k věčti čitelnosti jich službu jím činí.

Dýchání mé ruší se, dnové moji hynou, hrobu **blízký* jsem. **z.38.4.*

5. Anobř **světlo* bezbožných uhašeno bude, aniž se blýstěti bude jiskra ohně jejich. **z.21.17. Pral.13.9.*

6. Světlo se zatmí v stánku jeho, a lucerna jeho v něm zhasne.

7. Ssoutžení budou krokové síly jeho, a porazí jej rada jeho.

8. Nebo zapíeten jest do sítí nohami svými, a v zamořání chodí.

9. Chyť ho za patu osídlo, a zmocní se ho násilník.

10. Skrytáť jest při zemi smečka jeho, a léčka jeho na steze.

11. Odevázel hrůzy jej desíti budou a dotírá na nohy jeho.

12. Hladovitá bude síla jeho, a bída pohotově při boku jeho.

13. Zžije žily kůže jeho, zžije oudy jeho knize smrti.

14. Učtíváno bude z stánku jeho, dooutání jeho, a to jej přivede k králi strachu.

15. V stánku jeho hrůza bydliti bude, ať nebyl jeho; posypáno bude obydlí jeho sirou.

16. Od zpodku kořenové jeho ušchnou, a svrchu osekány budou ratolesti jeho.

17. Památka **jeho* zahyne z země, aniž jméno jeho *slyšědno* bude na ulicích. **z.37. Pral.2.2.*

18. Vyženou ho z světa do tmy, anobř z okrášku zemského vypudí jej.

19. Nepozůstáť ani syna ani vnuka v lidu svém, ani jakého ostatku v příbytcích svých.

20. Nade dnem jeho zděsí se potomci, a přítomní strachem podjati budou.

21. Takovýť **jest* zajisté způsob nesčetného, a takový cíl toho, kterýž nezná Boha silného. **z.30.29.*

KAPITOLA 19.

Job 8. nad bespravím svých přátel nástíká, a chtěje, aby mu toho více nečinil, své těžkosti velice, též domfání v Boha, a následky pohrádku strádání von jím předkládá.

Tedy odpověděl Job, řekl: 1. Dokudž trápití budete duši mou, a dotíráti na mne řečmi smými?

2. Jíž na desetkrát zhaněl jste mne, aniž se stydíte, že se zatvrzujete proti mně.

3. Jíž na desetkrát zhaněl jste mne, aniž se stydíte, že se zatvrzujete proti mně.

4. Ale nechť jest tak, že jsem zbloudil, při mně zůstane blud můj.

5. Jestliže se pak vždy proti mně siliti chcete, a obviňujíc mne, za

pomoc sobě bráti proti mně poputmu mou:

6. Tedy vězte, že Bůh podvrátil mne, a síti svou otáhl mne.

7. Nebo aj, **volám-li* pro nástik, nemám vyslyšení; křičím-li, není rozsouzení. **z.30.20. z.30.4.*

8. Cestu mou zapletl tak, abych nikoli projiti nemohl, a stezky mé temnostmi zastřel.

9. Slávu mou se mne strhl, a sňal korunu z hlavy mé. **Pral.42.*

10. Zpodvracel mne všudy věkol, abych zahynul, a vyvrátil jako strom naději mou.

11. Nadto zažehl proti mně prchlivost svou, a přičlil mne mezi nepřátele své. **z.35.10.*

12. Pročž přitáhše houfové jeho, učinili sobě ke mně cestu, a vojensky se položili okolo stanu mého.

13. Bratři mé ode mne vzdáli, a známi moji všelijak se mne cizí.

14. Opustili mne **přibuzní* moji, a známi moji zapomenuli se na mne. **z.33.12.*

15. Podruhově domu mého a děvky mé za cizího mne mají, cizozemec jsem před očima jejich.

16. Na služebníka svého volám, ale neozývá se, i když ho ústy svými pěkně prosím.

17. Dýchání mého štítí se **manželka* má, ačkoli pokorně *ji* prosím, pro ditky života mého. **z.3.9.*

18. Nadto i ti nejspatnější pohrdají mnou; i když povstanu, uražaji mni.

19. V osklivost mne sobě vzali všickni rádcové moji, a ti, kteréž miluji, obrátili se proti mně.

20. K kůži mé jako k masu mému přimuly kosti mé, kůže při zubích mých toliko v cele zůstala.

21. Sltujte se nade mnou, siltujte se nade mnou, vy přátelé moji; nebo ruka Boží se mne dotkla. **Rut.1.12.*

22. Proč mi se protivíte tak jako Bůh silný, a masem mým nemůžete se nasytiti?

23. O kdyby nyní sepsány byly řeči mé, ó kdyby v knihu vepsány byly,

24. Anobř ráfiji železnou a olovem na věčnost na skále aby vyryty byly.

25. Ačkoli já vím, že vykypitel můj živ **jest*, a že v den nejpošlednější nad prachem se postaví. **Jan.14.19.*

26. A ať by kůži mou i tělo čerui zvrtili, však vždy v těle svém **u-* zřím Boha. **z.17.16.1 Jan.4.4.*

27. Kteréhož já užítím sobě, a oči mé spatří jej, a ne jiný, jakkoli zhynula ledví má u vnímavosti mé.
28. Ješto byste řekli: Já jsem ho tráplím? poněvadž základ dobré pře při mně se nalézá, pomsta za nepravostí jest mé, a vězte, žeť bude soud.

KAPITOLA 20.

Zofar proti nařikání žalobnému Jobovu sebe i svých tovaryšů sardává, a všdy toho na Joba, že bezbožný jest, dověští unájuje.

Odpovídá pak Zofar Naamat-ský, řekl:

2. Z přičiny té myšlení má k odpovídání tobě nuti mne, a to abych rychle učinil.
3. Ze kárání k zahanbení svému slyším, pročť duch můj osvěcený nuti mne, abych odpovídal.
4. Zdaž nevíš o tom, že od věku, a jakž postavil Bůh člověka na zemi,

5. Přelstí bezbožných, krátké jest, a veselí pokrytce jen na chvíli? 6. Byť pak vstoupila až k nebi pycha jeho, a hlava jeho oblaqui by se dotkla, *Dan.4.8.9.
7. Však jako lejno jeho na věky zahyne. Tě, kteříž jej vidali, rek-nou: Kam se poděl?
8. Jako sen pomine, aniž ho na-leznou; nebo uteče *Z.37.20. 27.37.38. noční.

9. Oko, kteréž ho vidalo, již ho nikdy neuvidí, aniž více patřiti bu-de na něj místo jeho. *Z.37.10; 103.16.
10. Synové jeho budou přizné u nuzných hledati, a ruce jeho muse-jí zase vraceti loupež svou. *K.27.14.

11. Kosti jeho naplněny jsou prachu lehnou.

12. A ačkoli zlost sladné v ús-tech jeho, a chová ji pod jazy-keru svým;
13. Kochá se v ní, a nepouští ji, ale zadržuje ji u prostřed dlaní svých;

14. Však pokrm ten v střevách je-ho promění se: bude jako žluč ha-dů nečistých u vnímavostech jeho.
15. Zboží nahltané vyvrátí, z břicha jeho Bůh silný je vyžene. *Sk.1.18.

16. Jed hadů ltlých asáti bude, zabije ho jazyk ještější.
17. Neužří pramenů potoků a řek mechu a mási.

18. Navrátní usilí cízl, a nezažive

ho, vedlé nátlaku svého rozličně ho: nebude na ně vesel.

19. Nebo utiskal a opouštěl nuz-né, dům zloupil a nestavěl ho.
20. Pročť neszná nic pokojné-ho v životě svém, aniž které nel-rozkošnější své věci bude moci zachováti.

21. Nic mu nepozůstane z po-krmu jeho, tak že nebude míti, čím by se trošoval.

22. Byť pak i dovršena byla hoj-nost jeho, srouzení míti bude: ka-ždá ruka trápíce oborí se na něj.
23. By měl čím naplniti břicho své, dopustí na něj Bůh prchl-li-vost hněvu svého, kterouž na něj dštíti bude i na pokrm jeho.

24. Když utíkatí bude před zbrojí železnou, prostřelí ho lučiště oce-livé.

25. Střela vnhata bude z toulu a vystřelena, nadto meč pronikne žluč jeho; a když odcházeti bude, přikvácí jej hrůzy.

26. Všelika neštěstí jsou polečena v skryších jeho, *zřít je oheň nerozdmychaný, zle se povede i pozůstalému v stanu jeho. *V.M.32.22.

27. Odkryjí nebesa nepravost je-ho, a země povstane proti němu.
28. Rozptýlena bude úroda domu jeho, rozplyne se v den hněvu jeho.

29. Tenť jest *podíl člověka bez-božného od Boha, to, pravím, dě-dictví vyvržené jemu od Boha sil-ného. *K.18.31.

KAPITOLA 21.

Job ukazuje proti Zofarovi, že ilád bes-božní na větším díle mívají se dobře, a tak, že jakož dobře bydle pobožnosti, tak ani bída a kárání Boží bezbožnosti znamením jistým nejsou.

A odpovídá Job, řekl:

2. Poslouchejte plně řeči mé, a bude mi to za potěšení od vás.

3. Postřpte mne, abych i já mlu-vil, a když odmluví, posmívej se.

4. Zdalž já před člověkem naří-kám? A poněvadž jest proč, jakž nemá býti srouzen duch můj?
5. Pohleďte na mne, a užasnete se, a položte prst na ústa. *K.29.9.

6. Ano id sám, když rozvažuji své bídí, tedy se děším, a spo-padá tělo mé hrůza.

7. Proč *bezbožní živi jsou k vě-ku starému přicházejí, též i bo-hatnou? *Z.73.8 násl. Jer.13.1.
8. Símé jejich stále jest před ob-

lítejem jejich s nimi, a rodina jejich před očima jejich.

9. Domové jejich bezpeční jsou před strachem, aniž metla Boží na nich.
10. Eyk jejich připouštín bývá, ale ne na prázdnou; kráva jejich rodí, a nepotracuje plodu.

11. Vypouští jako stádo malické své, a synové jejich poskakují.

12. Povyšují hlasu při bubnu a harfě, a veselí se k zvuku muziky.

13. Tráví v štěstí dny své, a v okamžení do hrobu sstupují.

14. Kterž říkají Bohu silnému: Odejdí * od nás, nebo známosti cest tvých neoblubujeme. *K.27.17. 32.10.4.

15. Kdo jest * Všemohoucí, aby-chom sloužili jemu? A jaký toho zisk, že bychom se modlili jemu? *Mal.3.1.1.

16. Ale pohleď, že není v moci jejich štěstí jejich, pročť rada bezbožných vzdána jest ode mne.

17. Přichází-liž na ně bída je-né? Chtějí-liž na ně bláda je-ných? Poděluje-liž je bolestmi Bůh v hněvě svém?

18. Byvají-liž jako * plevy před větrem a jako drtiny, kteréž za-chvacuje vícher? *Z.1.4.33.6; 83.14.

19. Odkládá-liž Bůh * synům bez-božníka nepravost jeho? Odpla-cuje-liž jemu tak, aby to znáti mohl, a aby viděly oči jeho neštěstí jeho, a prchlivost Všemohoucího že by pil?

21. O dům pak jeho po něm jaká jest pte jeho, když počet městců jeho bude umnšen?

22. Zdal Boha silného kdo učiti bude umění, kterýž sám vyso-kosti soudí?

23. Tento umírá v síle dokona-losti své, uslijak bezpečný a po-kojný.

24. Prsv jeho plné jsou mléka, a mozk kostí jeho svažován býva.

25. Jiný pak umírá v hořkosti ducha, kterýž nikdy nejdál s po-těšením.

26. Jednostejně v prachu lehnou, a * červy se rozlezu. *K.17.14.

27. Ať, známť myšlení vaše, a chytrosti, kteréž proti mně ne-právě vymýšlíte.

28. Nebo pravíte: Kde jest dům urozeného? A kde slánek přibytků bezbožných?

29. Což jste se netázali jdoucích

cestou? Zkušeni-liž aspoť jejich nepovolíte,

30. Ze v den neštěstí ochranu mí-vá bezbožný, v den, pravím, roz-hněvání přistřín bývá?

31. Kdo jemu oznámí zjevně ces-tu jeho? Aneb za to, co-činil, kdo jemu odplatí?

32. A však i on k hrobu vypro-vozen bude, a tam zůstane.

33. Sladnou * jemu hrudy údolí, nadto za sebou všechny lidi táhne, těch pak, kteříž ho předešli, není počtu. *Abak.2.6.

34. Hle, jak vy mne marně troš-tujete, nebo v odpovědích vašich nezůstává než faleš.

KAPITOLA 22.

Elifaz tresce Joba, že se dokonalejší svou chlubit, 5. satím hříchy jeho vyčítáje, 16. a stálou Boží proti svým stří-vost předkládaje, 21. ku pokání ho na-pomíná.

A odpovídá Elifaz Temanský, řekl:

2. Zdalž Bohu silnému co pro-spěný býti může člověk, když so-bě nejmoudřejší počíná?

3. Zdalž se kochá Všemohoucí v tom, že ty se ospravedlňuješ? A-neb má-liž zisk, když bys doko-nalé ukázal býti cesty své?

4. Zdalž že by se tebe bál, tresce tě, mstě nad tebou?

5. Zdalž zlost tvá není mnohá? Anobř není konce nepravostem tvým.

6. Nebo jsi brával základ od bratří svých bez přičiny, a rou-cha z * nahých jsi svlácel. *K.24.7.

7. Vody ustálemu jsi nepodal, a hladovitému * zbraňovals chleba. *Mat.25.42.

8. Ale muži boháči před jsi ze-mě, tak aby ten, jehož osoba vzá-cná, v ní seděl.

9. Vdovy pak pouštěl jsi prázdne, ačkoli ramena sirotků potřina byla.

10. A protož obklíčuji tě osidla, a dšší tě strach nenadálý.

11. Aneb tma, abys neviděl, a nobř rozvodnění přikryvá tě.

12. Říkás: Zdaž Bůh není na vý-sosti nebeské? Ano shlédní vrch hvězd, jak jsou vysoké.

13. Pročť pravíš: Jak by * věděl Bůh silný? Skrze mráčku-liž by soudil? *Z.10.11; 94.7. 12.30.16.

14. Oblakové jsou skryše jeho, tak že nevidí; nebo okřásek ne-beský obháží.

15. Šetřil-liž stezky věku přede-
šlého, kteronž kráceli lidé marní?
16. Kteří vyplnění jsou před
časem, potok vyhlit jest na základ
jejich.

17. Kteří říkali Bohu silnému:

Odejdí * od nás. Což by tedy jim

učiniti měl Všemohoucí? *^{21.14}

18. On zajiště domy jejich na-

plnil dobrými věcmi, (ale * rada

bezbožných vzdálena jest ode mne.)

19. Což vidouce * spravedliví, ve-

seli se, a nevěnný posmívá se jim,

*^{2.107,42}

20. Zvlášť když není vyplněno

jméno naše, ostatky pak jejich se-

žral ohně.

21. Přivýkejž medle s ním cho-

dití, a pokojněji se mti, skrze to

přijde tobě všechno dobré.

22. Přijmi, prosím, z úst jeho zá-

kon, a slož řeči jeho v srdci svém.

23. Navrátíš-li se k Všemohoucí-

mu, vzdělán budeš, a vzdálíš-li

nepravost od stanů svých,

24. Tedy nakladeš na zemi zlata,

a místo kamení potůčného zlata z

Ofír.

25. Nebo bude Všemohoucí nej-

čistším zlatem tvým, a stříbrem i

silou tvou.

26. A tehdaž v Všemohoucí * ko-

chatí se budeš, a porádvíhna k

Bohu tváří své, *^{2.37,4}

27. Pokorně modlití se budeš je-

mu, a vyslyší tě; pročť o sliby

své plnití budeš. *^{15.65,24.27.59,14}

28. Nebo cočkoli začneš, budeš se

dati anobř na cestách tvých

světiti bude světlo.

29. Když jím snížení budou, tedy

diš: Já jsem povýšen. Nebo * to-

ho, kdož jest očí ponížných, Bůh

spasena učiní. *^{31.15,29.33. Mat. 23,12}

30. Vysvobodí i toho, kterýž není

bez viny, vysvobodí, pravím, čís-

lotou rukou tvých.

KAPITOLA 23.

Nevíká Job, že přátelé řeči jeho sile vy-

hádali, a, a jak * jedné strany ja se-

bou jst, od Boha slyšán být žádá, tak

a druhé strany soudí jeho moc a sobě-

valnost, pod jeho mocnou ruku se kočí.

Tedy odpovídá Job a řekl:

2. Což vždy předece nařikání mé

za zpouru *imno* bude, *ješto* bida

má těžší jest nežli lkání mé?

3. Ó bych věděl, kde ho najiti,

šel bych až k trůnu jeho.

pouští, vycházejí jako ku práci

své, ráno přivstávajíce k loupe-

ži; poust jest chléb jejich i dětí

jejich.

6. Na cizlím poli znou, a * z viní

bezbožníci sbírají. *^{17.41,51,16}

7. Nahé * přivodí k tomu, aby

nocovali musli bez roucha, ne-

maže se čím přiodití na zimě. *^{11.12,23,26,27}

8. A přivalem v horách moknou-

ce, nemajíce obydlí, k skále se

přivnoují musejí.

9. Loupi sirotky, kteříž jsou při

prstích, a od chudého základ be-

ron.

10. Nahého * opouštějí, že musí

choditi bez oděvu, a ti, kteříž

snášeji snopy, v hladu zůstávají.

11. Ti, jenž mezi zdmi jejich o-

lej vytlačují, a presy tlačí, žiznějí.

12. Lidé v městech lkají, a duše

zraněných volají. Bůh pak přitře

tomu nečini.

13. Oniž jsou ti, kteříž odporují

světlu, a neznají cest jeho, aniž

chodí, po stezkách jeho.

14. Na * úsvitě postáváje vražedi-

ník, morduje chudého a nuzného,

a v noci jest jako zloděj. *^{2.10,59}

15. Tolikéž oko * cizoložníka šetří

soumrak, říkáje: Nespatřij mne

žádný, a tvář zakrývá. *^{12.39,15}

16. Podkopávají potmě i domy,

kteréž sobě ve dne znamenali;

nebo nenávidí světla. *^{3.10,30}

17. Ale hned v jitře přichází na

ně stín smrti; když jeden druhé-

ho poznati může, strachu stínu

smrti okoušejí.

18. Lehci jsou na svrchku vody,

zlořečené jest jméni jejich na ze-

mi, aniž odcházejí cestou svobod-

nou.

19. Jako sucho a horko uchva-

cuje vody sněžné, tak hrob *ty*,

jenž hřeší.

20. Zapomíná se * na něj život

matky, sladné červům, nebývá ví-

ce připomínán, a tak polámána

bývá nepravost jako sírom. *^{14.31. Kas. 9,5.6}

21. Připouje mu nepodnou, kte-

ráž nerodí, a vdově dobře nečiní.

22. Zachvacuje silné mocí svou;

ostojí-li kdo z nich, bojí se o ži-

vot svůj.

23. Dává jemu, na čemž by bez-

pečně spolehnutí mohli, však oči

jeho šetří cest jejich.

24. Bývaj zvýšení poněkud, ale

hned jich není, tak jako jiné vši-

ckni snížení, vyplnění, a jako

vrškové klasti stínání bývaj.

25. Zdaž není tak? Kdo na mne

dokáže klamu, a v nic obrátí řeč

mou?

KAPITOLA 25.

Bildad myslí, že se Job spravedlivým

dělá před Bohem, nejse, pomoc jemu

činí, aby sebe poznal.

Tedy odpovídá Bildad Suchský,

řekl:

2. Panování a hrůza Boží působí

pokoj na výstostech jeho.

3. Zdaž jest počet vojákům je-

ho? A nad kým nevzhází světlo

jeho?

4. Jakž by tedy * spravedliv byl

mohl bídný člověk před Bohem

silným, aneb jak čist býtí naro-

zený z ženy? *^{4.17. 2.148,2}

5. Hle, ani měsíc nesvítil by, ani

hvězdy nebyly by * čisté před o-

čima jeho, *^{10,16}

6. Nadto * pak smrtelný člověk,

jsa jako červ, a syn člověka, jako

hmyz.

KAPITOLA 26.

Job mlatovaly samitě řeči Bildadovy,

6. mnohem podstatněji mluví, a moudrost

Boží, počta od nejméně věci až k vy-

šim, vypravuje.

A odpovídá Job, řekl:

2. Komu jsi napomohl? Tomu-li,

kterýž nemá síly? Toho-li reo-

val, kterýž jest bez moci?

3. Komu jsi rady udělil? Nemoud-

rému-li? Hned jsi základu dosta-

tečně poučil?

4. Komuž ty řeči zvěstoval? A

čj duch vyšel z tebe?

5. Vřak i mrtvé věci pod vodami

a obyvateli jejich sformovány bý-

vají.

6. Odkryta * jest propast před

ním, i zahynutí není zakryto. *^{2.14,18}

7. Ontě roztáhl půlnoční stranu

nad prázdne, zavěsil zemi na ni-

čemž.

8. Zavazuje * vody v oblacích

svých, aniž se trhá oblak pod ni-

mi. *^{1.10,4,8}

9. On *sdm* združuje stále trůn svůj,

a roztahuje na něm oblaky své,

10. Cil * vyměřil rozlévání se vo-

dam, až do skonání světla a tmy. *^{38,10. 2.181,8,7}

11. Sloupové * nebeští třesou se

a pohybují od žehráni jeho. *^{2.18,8}

12. Moc svou rozdělil moře, a rozumností svou dťl jeho.
13. Duchem svým nebasa ozdobil, a ruka jeho stormovala hada dlouhého.

14. Aj, toť jsou jen částky cest jeho, a jak nestížitelné jest i to malíčko, což jsme slyšeli o něm. Hřimění pak moci jeho kdo srovná umí?

KAPITOLA 27.

Job 8. a závazkem, že svou nevinnost před svým přátelům prokázal, chce, aby, i po čem pobožní i bezbožní v pokutěch poznání bývali, ukazuje.

Potom dále Job vedl řeč svou a řekl:

2. Živí jest Bůh silný, kterýmž * zavrhli při mou, a Všemohoucí, kterýmž hořkostí naplnil duši mou, *^{2.34.5.}

3. Že nikoli, dokudž duše má ve mně bude a duch Boží v chřipích mých,

4. Nebudou mluvití rtové moji lsti.

5. Odstup ode mne, abych vás za spravedlivé vysvětlil; dokudž dychnu, neodložím upřímnosti své od sebe.

6. Spravedlnosti své držím se, a srdce mé nikdy * nezahabím mne níž se ji pustím; *^{5.34.18.}

7. Bude jako povstávající nepřítel můj, a povstávající proti mně jako nešlechetník. *^{5.42.7.}

8. Nebo jaká jest naděje pokřivené, by pak lakoměl, když * Bůh vytrhne duši jeho? *^{5.12.30.}

9. Zdalíž volání jeho vyslyší Bůh silný, když na něj přijde ssouzení?

10. Zdalíž v Všemohoucím kochati se bude? Bude-liž vzývati Boha každého času?

11. Ale já učím vás, v kázni Boha silného já, a jak se znám k Všemohoucímu, netajím.

12. Aj, vy všichni lo vidíte, proč vždy tedy takovou marnost vynášíte?

13. Ten mď podíl člověk bezbožný u Boha silného, a to dědicívi ukrutníci od Všemohoucího přijmali;

14. Rozmnoží-li se * synové jeho, rozmnoží se pod meč, a rodina jeho nenasytí se chlebem. *^{11.1.10.4.7.}

15. Pozůstali po něm v smrti pohřbeni budou, a vdovy jeho nebudou ho plakatí.

14. Propast praví: Není ve mně, moře také dí: Není u mne.

15. Nedává se zlata čistého za ni, aniž odváženo býva stříbro za směnu její.

16. Nemůže býti ceněna za zlato z Ofir, ani za onychin dravý a zaif.

17. Nevorná se jí zlato ani drahy kámen, aniž směněna býti může * za nádobu z ryzího zlata. *^{1.1.24.58.}

18. Korálů pak a perel se nepřipomíná; nebo nabyli moudrosti dražší jest nad klénoty.

19. Není jí rovný v ceně * smáragd z Mouteninské země, aniž za čistě zlato může ceněna býti. *^{11.1.28.17.}

20. Odkudž tedy moudrost přichází? A kde jest místo rozumnosti?

21. Poněvadž skryta jest před očima všelikého živého, i před nebeským placivem ukryta jest.

22. Zahynuti i smrt praví: Úšima svýma slyšely jsme pověst o ní.

23. Sám Bůh rozumí cestě její, a on ví místo její.

24. Nebo on končiny země spatruje, a zlatěčko, což jest pod nebem, vidí.

25. Tak že větru váhu dává, a vody v míru odvažuje.

26. On též vyměřuje dešti právo, i cestu blyskání blesku.

27. Hned tendáž viděl ji, a rozhlasil ji, připravil ji, a vystihl ji.

28. Clověku pak řekl: * Aj, bázeň Páně jest moudrost, a odstoupiti od zlého rozumnost. *^{1.1.11.10. Písal.1.7.}

KAPITOLA 29.

Job žádá navrácení býti k svému prvnímu spásobu, jež tu vypravuje, a vylátě v jaké vážnosti byl, i proč.

Jestě dále Job vedl * řeč svou, a řekl: *^{2.37.1.}

2. Ó bych byl jako za časů předešlých, za dnů, v nichž mne Bůh zachovával,

3. Dokudž * svítil svíc svou nad hlavou mou, při jehož světle cho-dival jsem v temnostech. *^{2.18.6.}

4. Tak jako jsem byl za dnů mladosti své, dokudž * přívětivost Boží byla v stanu mém. *^{2.26.14.}

5. Dokudž ještě všemohoucí byl se mnou, a všudy vtíkal mne dítka mé,

6. Když šlepije mě máslem oplývavý, a skála vylévata mi prameny oleje,

7. Když jsem vycházel k bráně skrze město, a na ulici strojil sobě stolicí svou.

8. Jakž mne spatřovali mladenci, skrývali se, starci pak povstávali a stáli.

9. Knižata choulili se v řetech, anobř ruku kladli na ústa svá.

10. Hlas vývod se tratil, a jazyk jejich lnul k dásním jejich.

11. Nebo ucho slyše, bianoslavilo mne, a oko vida, posvědčovalo mi,

12. Že vysvobozuji chudého vovněma spomocníka.

13. Požehnání hynoucího přicházelo na mne, a srdce vdovy k plésání jsem vzbuzoval.

14. V spravedlnost jsem se oblécel, a ona ozdobovala mne; jako plášť a koruna byl soud můj.

15. Misto očí býval jsem slepému, a místo noh kulhavému.

16. Byl jsem * otcem nuzných, a na při, již jsem nebyl povědom, vyplával jsem se. *^{2.1.18.}

17. A tak * vylamoval jsem třenovní zuby nešlechetníka, a z zubů jeho vyražel jsem loupež. *^{2.58.7.}

18. A protož jsem říkal: V hnězdě svém umru, a jako písek rozmnožím dny.

19. Kořen můj rozloží se při vodách, a rosa nocovati bude na ralestech mých.

20. Slava má mladnutí bude při mně, a * lučisté mé v ruce mé obnovovati se. *^{2.1.40.24.}

21. Poslouchající, čekali na mne, a přestávali na radě mé.

22. Po slovu mém nic neměnili, tak na ně dštila řeč má.

23. Nebo očekávali mne jako deště, a ústa svá otvírali jako k přívalu žádostivému.

24. Zertoval-li jsem s nimi, nevěřili; pročez u vážnosti mne míti neoblevovali.

25. Přišel-li jsem kdy k nim, sedal jsem na předním místě, a tak bydlil jsem jako král v vojště, když smutných potěšuje.

KAPITOLA 30.

Job 8. stavěje přítomný spásob svůj proti předlétnu, nařká nad svým silečením, i. též nad hrůzami, a nespůsobilostí těla, 30. i nad tím, že s nim Bůh tak přenechal zacházet.

Nyní pak posmívají se mi mladší mne, jejichž bych otci nechtěl byl postaviti se psy stáda svého.

2. Ač síla rukou jejich k temu by

mi byla? Zmařena jest při nich starost jejích.

3. Nebo chudobou a hladem zuženi, utkali na planá tmavá, soukromná a pustá místa.

4. Kterž trnali zeliny po chrastinách, ano i kofeni, a jalovec za pokrm byl jim.

5. Z prostřed lidí vyháněni byli; povolávali za nimi, jako za zlodějem.

6. Tak že musili bydleti v výmolech potoků, v děrách země a skáli.

7. V chrastrinách řvali, pod trní se shromažďovali.

8. Lidé nejnešlechetnější, nýbrž lidé bez poctivosti, menší váhy i než ta země.

9. Nynti, pravím, jsem jejich plánickou, jsa jim učiněn za příslouvi.

10. V * ošklivosti mne mají vzdalují se mně, a na o tvář mou nestydí se plvati. *^{ž.31.12. oiv m.13.14.}

11. Nebo Bůh mou vážnost odjal, a sroužil mne; pročez uzdu před přítomností mou svrhli.

12. Po pravici mládež povstává, noby mi podrážejí, tak že šlapáním protleji ke mně stezky nešlechetnosti své.

13. Mou pak stezku zkazili, k bládně mě přidali, ať jim to nic nepomůže.

14. Jako širokou mezerou vskakuji, a k vyplnění mému valí se.

15. Obrátili se na mne hrůzy, stíhají jako vítr ochotnost mou, nebo jako oblak pomílí zdraví mé.

16. A již ve mně rozlila se duše má, pochytili mne dnové trápení mého.

17. Kterž v noci vrtá kosti mé ve mně, pročez ani nervové moji neodpočívají.

18. Oděv můj mění se pro násilnou moc bolesti, kteráž mne tak jako obojek sukne mé svírá.

19. Uvrhl mne do bláta, tak že jsem již podobný prachu a popelu.

20. Volám * k tobě, ó Bože, a ne-slyšíš mne; postavuji se, ale ne-hledíš na mne. *^{k.19.7. ž.22.3. 102.2.}

21. Obrátili mi se v ukrutného nepřitele, silou ruky své mi odporužej.

22. Vznášíš mne u vítr, sázíš mne na něj a k rozplynutí mi přivodíš zdravý soud.

23. Nebo vím, že mne k smrti odkážeš, a do domu, do něhož se shromažďuje všeliký živý.

24. Jistě žet nevztáhne Bůh do hrobu ruky, by pak, když je stírá, i volali.

25. Zdalíž jsem neplakal nad tím, kdož okoušel zlých dnů? Duše má kormoutila se nad nuzným.

26. Když jsem * dobrého čekal, přišlo mi zlé; nadál jsem se světla, ale přišla mrákota. *^{Jer.14.19.}

27. Vnitřnosti mé zevřely, tak že se ještě neupokojily; předstihli mne dnové trápení.

28. Chodím osmahlý, ne od slunce, povstáváje, i mezi mnohými křičím.

29. Bratrem učiněn jsem draků, a tovaryšem mladých pstrůsí.

30. Kuže má zernala na mně, a kosti mé vyprahly od horkosti.

31. A protož v kvělení * obrátila se harfa má, a píšťalka má v hlas pláčících. *^{ž.30.12.}

KAPITOLA 31.

Job 8., aby více od přátel svých as besbožného jímá noby, všecko své obco-vání přednéš po částkách rozdírá, 26. anáhne při tom řádaje před svým Bohem v své rosepě předešlé mlti.

Smlouvu jsem * učinil s očima svýma, a proč bych hleděl na pannu?

2. Nebo jaký jest * díl od Boha s hůry, aneb dědictví od Všemohoucího s výsosti? *^{Mat.19.17.}

3. Zdalž zahynuti nešlechetnému a pomsta záračná činitelům nepravosti připravena není?

4. Zdalž * on nevidí cest svých, a všech kroků svých nepočítá? *^{k.14.16.}

5. Obíral-li jsem se s neupřímností, a chvátala-li ke lži noha má:

6. Nechť mne zvězí na váze spravedlnosti, a přezví Bůh upřímost mou.

7. Uchýlil-li * se krok můj s cestou, a za očima máma odešlo-li srdce mé, a rukou mých chýtila-li se jaká poškvrna: *^{ž.7.4nal.}

8. Tedy co naseji, nechť jiný sni, a vystřelkové moji ať jsou výkofe-nění.

9. Jestliže se dalo přivábiti srdce mé k ženě, a u dveří bližního svého činil-li jsem úklady: *^{ev m.22.50.}

10. Nechť mele jinému * žena má, a nad ní ať se schylují jini.

11. Neboť jest to nešlechetnost, a nepravost odsudku hodná.

12. Oheň ten zajistě by až do zahynuti žral, a všecku úrodu mou vykofenil.

13. Nechtěl-li jsem státi k soudu

s služebníkem svým aneb děvkou svou v rozepřij jejich se mnou?

14. Nebo co bych činil, kdyby povstal Bůh silný? A kdyby vyhledával, co bych odpovídel jemu?

15. Zdalž ten, kteržž mne v bříše učinil, neucínil i jeho? A nesfor-moval nás hned v životě jeden a týž?

16. Odepřel-li jsem žádosti muž-ných, a oči vdovy jestliže jsem kormoutil?

17. A jedl-li jsem skryvu svou sám, a nejedl-li i sirotek z ní?

18. Poněvadž od mladosti mé rostl se mnou jako u otce, a od života máky své býval jsem vdově za vůdce.

19. Dival-li jsem se na koho, * že by hynul, nemaje šatů, a nuzný že by neměl oděvu? *^{12.58.7.}

20. Nedobrořečila-li mi bedra je-ho, že rounem beranů mých se zahřel?

21. Opráhl-li jsem na sirotka ru-kou svou, když jsem v bráně vi-děl pomoc svou:

22. Lopatka má od svých plecí nechť odpadne, a ruka má z klou-bů svého ať se vylomí.

23. Nebo jsem se * bál, aby mne Bůh nesetřel, jehož bych veleb-nosti nikoli nezničil. *^{12.50.19.}

24. Skládal-li * jsem u zlatě na-dějí svou, aneb hruď zлата říkal-li jsem: Doufám mé?

25. Veselil-li jsem se z toho, že bylo rozmnoženo zboží mé, a že ho množství nabyla ruka má?

26. Hleděl-li jsem na světlost slunce svitlicího, a na měsíc spa-mile chodící,

27. Tak že by se tajně dalo svés-ti srdce mé, a že by líbala usta má ruku mou?

28. I toť by byla nepravost * od-sudku hedná; neboť bych tím o za-sudku Boha silného nejvyššího. *^{11.ott.1.16.}

29. Radoval-li jsem se z neštěstí toho, kteržž mne nenáviděl, a přisál-li jsem, když se mu zle vedlo?

30. Nedopustil jsem zajisté hře-šiti ani ustím svým, abych zloře-čení žádal duši jeho.

31. Jestliže netřkala čeládka má: O by řdm dal někdo masa toho; nemůžeme se ani nalísti?

32. Nebo vně * nenocoval host-dveře své poceseinému otvíral jsem své *^{ž.11.12.13. ž.12.13.2.}

33. Příkrýval-li * jsem jako jini

lidé přestoupení svá, skryvaje v skryší své nepravost svou? *^{ž.32.6.}

34. A ať bych byl mohl škoditi množství velikému, ale pohanění rodů děsilo mne; protož jsem mlčel, nevycházej ani ze dveří.

35. O bych měl toho, kteržž by * mne vyslyšel. Ale aj, touto jest znamení mé: Všemohoucí sám bu-derouž sepsal odpůrcem mui. *^{k.19.7.}

36. Víť Bůh, nenosil-li bych ji na rameni svém, neotočil-li bych ji sobě místo koruny.

37. Počet kroků svých oznámil bych jemu, jako kmže přiblížil bych se k němu.

38. Jestliže proti mně země má volala, tolikéž i záhonové její pla-kali,

39. Jidal-li jsem útrody její bez peněz, a duši držitelů jejích přivodil-li jsem k vzdychání:

40. Místu pšenice nechť vzejde trní, a místo ječmene koukol.

41. Skonávají se slova Jobova.

KAPITOLA 32.

Elihu, čtvrtý přítel Jobův, k mluvení ponuknut jsa, 6. přistup sobě k řeči dí-lu, v němž jakž přičiny, 21. tak i zpřesob mluvení svého ukázal.

A když přestali ti tři muži odpo-vídati Jobovi, proto že se spra-vedlivý sobě zdál,

2. Tedy rozpálv se hněvem Eli-hu, syn Barachele Buzitského z rodu Syrského, na Joba, rozhně-val se, proto že * spravedlivější pravil býti duši svou nad Boha. *^{1.36.2.}

3. Ano i na ty tři z přátel jeho rozntil se hněv jeho, proto že ne-nalézajice odpovědi, však potupo-vali Joba.

4. Nebo Elihu očekával na Joba a na ně s řeči, proto že starší byli větrem než on.

5. Ale vida Elihu, že nebylo žád-né odpovědi v ústech těch tří mužů, zazhl se v hněvě svém.

6. I mluvil Elihu syn Barachele Buzitského, řka: Já jsem nejmlad-ší, vy pak jste starci, * pročez ostýchaje se, nesměl jsem vám oznámiti zdání svého. *^{III M.19.22.}

7. Myslii jsem: * Starí mluvíti budou, a mnoho let mající v zná-most uvedou moudrost. *^{k.12.12.}

8. Ale vidím, že Duch Boží v člo-věku a nadšení Všemohoucího či-ní lidi * rozumně. *^{Prh.12.2.6.}

9. Slavní ne vzdácky jsou moud-

ří, aniž * starci vždycky roz-
umějí soudit. *^{k.12.30.Ž.118.110.}

10. A protož pravím: Poslouchej-
te mne, oznámím i já také zdání
své.

11. Aj, očekával jsem na slova
váše, poslouchal jsem důvodů va-
šich řečí, dokudž jste vybledá-
vali děti.

12. A bedlivě vás soudě, spatřil
jsem, že žádného není, kdo by
Joha přemohl, není z vás žádně-
ho, jesto by odpovídal řečem jeho.

13. Ale díve snad: Nalezli jsme
moudrost, Bůh silný stihá jej, ne
člověk.

14. Odpovím: * Až Job neobra-
cel proti mně řeči, a však slovy
vášimi nebudu jsem odpovídati.

15. Bojí se, neodpovídají více, za-
vrhli od sebe slova.

16. Čekal jsem zajisté, však po-
něvadž nemluví, ale mlčeti, a ne-
odpovídají více.

17. Odpovím i já také za sebe,
oznámím * zdání své i já. *^{k.12.9.}

18. Nebo pln jsem řeči, těсно ve
mně ducha života mého.

19. Aj, břicho mé jest jako mest
nemající průduchu, jako sudové
noví rozpuklo by se.

20. Mluvíti budu, a vydchnu so-
bě, otevru rty své, a odpovídati
budu.

21. Nebuduť pak šetřiti osoby
žádného, a k člověku bez promě-
ňování jména mluvíti budu.

22. Nebo neumím jmen promě-
ňovati, nebo tudíž by mne * za-
chvátil stvořitel můj. *^{k.31.23.}

KAPITOLA 33.

Elihu napomenuv Joba ku pozorování
řečí svých, 8. ukazuje mu, že neodolá
* Bohem souditi se chytí.

Slyšiz tedy, prosím, Jobe, řeči
mé, a všech slov mých ušima
svýma pozoruj.

2. Aj, již otvíráš ústa svá, mlu-
ví jazyk můj v ústech mých.

3. Uprmost srdce mého a umění
vynesou rlové mojí.

4. Duch Boha silného učinil mne,
a dchnutí Všemohoucího dalo mi
život.

5. Můžeš-li, odpovídej mi, při-
prav se proti mně, a postav se.

6. Aj, já podle žádosti tvé buduf
msto Boha silného; z * bílá stfo-
mován jsem i já. *^{k.10.9.}

7. Pročž strach ze mne nepře-

desí tě, a ruka má nebudeť k ob-
tížení.

8. Řekl jsi pak přede mnou, a
hlas ten řečí tvých slyšel jsem:

9. Cist jsem, bez přestoupení, ne-
vinny jsem, a nepravosti při mně
není.

10. Aj, přičiny ku potření mne
shledal Bůh, klade mne sobě * za
nepřítele, *^{k.19.11.}

11. Svrá poutami * nohy mé,
střeže všech sterek mých. *^{k.13.37.}

12. Aj, tím nejši spravdiv, od-
povídám tobě, nebo větší jest Bůh
nežli člověk.

13. Oč se s ním nesnadníš? Žel
všech svých věcí nezjevuje?

14. Ano jednou mluví Bůh silný
i dvakrát, a nešetí toho člověk.

15. Skrze sny u vidění nočním,
když připadá hluboký sen na lidi
ve spaní na ložci,

16. Tendáz * odkrývá ucho li-
dem, a čemu je učí, to zpětefuje,
*^{k.39.10.}

17. Aby odtrhl člověka od skut-
ku zlého, a pýchu od muže vzdá-
lil.

18. A zachoval duši jeho od já-
my, a život jeho aby netrefil na
meč.

19. Tresce i bolestí na lži jeho,
a všechny kosti jeho násilnou ne-
mocí.

20. Tak že sobě život jeho oškli-
ví pokrm, a duše jeho krmi nej-
lahodnější.

21. Hyne tělo jeho patrně, a vy-
hlédají kosti jeho, jichž prvé ne-
bylo vidati.

22. A tak bývá blízká hrobu du-
še jeho, a život jeho smrtelných
ran.

23. Však bude-li mít anděla vy-
kladače jednoho z tisíců, kterýž
by za člověka oznámil pokání
jeho:

24. Tedy smiluje se nad ním, a
di: Vyproš' jej, ať nesoustupí do
porušení, oblihl jsem mzu vy-
placení, oblihl jsem mzu vy-

25. I odmladne tělo jeho nad dí-
teci, a navráti se ke dnům mla-
dosti své.

26. Kofiti se bude Bohu, a zamí-
luje jej, a patřiti bude na něj tvá-
ří ochotnou; nadto navráti člově-
ku spravedlnost jeho.

27. Kterýž hledě na lidi, řekne:
Zhrěšil jsem byl, a to, což pra-
ve bylo, převrátil jsem, ale ne-
bylo mi to prospěše.

28. Bůh však vykoupil duši mou,

aby nešla do jámy, a život můj,
aby světo spařoval.

29. Aj, všeckoť to dělá Bůh sil-
ný dvakrát i třikrát při člověku,

30. Aby odvrátil duši jeho od
jámy, a aby osvicen byl světlem
živých.

31. Pozoruj, Jobe, poslouchej
mne, mlč, ať já mluvim.

32. Jestliže máš slova, odpovídej
mi, nebo bych chtěl ospravedliti
tebe.

33. Pakli nic, ty mne poslouchej;
mlč, a poučím tě moudrosti.

KAPITOLA 34.

Elihu nářevá slova Jobova a cestná bý-
ti ukazuje, 31. k hledání milosti Jej ve-
de, 36. a aby Boží kázně dobře ušití mohli,
toho jemu žádá.

Jestě mluvil Elihu, a řekl:
2. Poslouchejte, moudří, řeči
mých, a rozumní, ušima pozo-
rujte.

3. Nebo * ucho řeči zkoušuje, tak
jako soudě okoušej pokrmy. *^{k.12.11.}

4. Soud sobě zvolme, a vyhlédě-
me mezi sebou, co by bylo dob-
rého.

5. Nebo řekl Job: Spravedliv
jsem, a * Bůh silný zavrhl při
mou, *^{k.27.2.}

6. Svě-lých bych pře ukrývatí měl?
Preplněna jest bolestí rána má
bez provinění.

7. Který muž jest podobný Jobo-
vu? Ješto by pil posměch jako
vodu?

8. A že by všel v tovaryšství s či-
niteli nepravosti, a * chodil by s
lidmi nešlechetnými? *^{k.11.}

9. Nebo řekl: Neprosívá to člo-
věku libiti se Bohu.

10. A protož, muži rozumní, po-
slouchajte mne. Odstup * od Boha
silného nešlechetnost a od Všemo-
houcího nepravost. *^{k.3.3.Ž.3.5.9.14.}

11. Nebo on podlé skutků * člo-
věka odplácí, a podle toho, jaká
jest čí cesta, působí, aby to na-
ležal. *^{k.23.13. Mat.16.27. k.2.6.}

12. A naprosto Bůh silný * ne-
činí nic nešlechetně, a Všemohou-
cí nepřevrací soudy. *^{k.18.25.}

13. Kdo svěřil jsemu zemi? A
* kdo zpořádal všecken okřátek? *^{k.38.4.}

14. Kdyby se na něj obrátili, a
odplacovali má, že bys ty toho
neliboval, že bys ono zvoloval, a
ne on? Pakli co vši jiného, mlu-
ví.

15. Umřelo by všeliké tělo po-

jednou, a tak by člověk do * pra-
chu se navrátil. *^{k.3.19. k.2.12.7.}

16. Máš-li tedy rozum, poslyš
toho, pust v uši své hlas řeči
mých.

17. Ješto ten, kterýž by v nená-
visť měl soud, zdalil by panovati
mohl? Cili toho, jenž jest svrcho-
vané spravdivlý, za nešlechetné-
ho vyhlásíš?

18. Zdalil služ králi řici: Ó ne-
šlechetný, a šlechticům: O bez-
božní!

19. Mnohem méně tomu, * kterýž
nepřijímá osob knížat, aniž u ně-
ho má přednost urozený před
nuzným; nebo dílo rukou jeho
isou všickni. *^{k.10.17. Sk.10.34. Eze.6.9.}

20. V okamžení umírají, třebas o
půl noci postřeleni bývaj lidé, a
pomíjejí, a zachvácen bývá silný
ne rukou lidskou.

21. Nebo * oči jeho hledí na ces-
ty člověka, a všechny kroky jeho
on spatřuje. *^{k.14.6. Psa.31. Jer.16.2.}

22. Nenit žádných * temnosti, ani
stinu smrti, kdež by se skrýli či-
nitelé nepravosti. *^{k.18.11.12.}

23. Aniž zajisté vzkládá na koho
více, tak aby se s Bohem silným
souditi mohl.

24. Pyšné * stráž bez počtu, a
postavuje jiné na místa jejich.

25. Nebo zná skutky jejich; pro-
čež na ně obrací noc, a potřini
bývají.

26. Jakožto bezbožné rozráží je
na místě patrném,

27. Proto že odstoupili od něho,
a žádných cest jeho nešetřili.

28. Aby dokázal, že * připonští
k sobě třik nuzného, a volání
chudých že vyslychá. *^{k.9.13.}

29. (Nebo když on spokojí, kdo
znepokojí? A když skryje tvář
svou, kdo jej spatří?) Tak celý
národ, jako i každého člověka
jednotejně,

30. Aby netruloval člověk pokry-
tý, aby nebylo lidem ourazu.

31. Jistě žeť k Bohu silnému ra-
ději toto mluveno býti má: Pone-
suť, nezruším.

32. Mimo to, nevidím-li čeho, ty
vyuč mne; jestliže jsem nepravost
páchal, neudím * toho víc. *^{k.9.9.35.}

33. Nebo zdali vedl tvého zádni
odplacovati má, že bys ty toho
neliboval, že bys ono zvoloval, a
ne on? Pakli co vši jiného, mlu-
ví.

34. Muži rozumní se mnou řek-

nou, i každý moudrý poslouchaje mne.

35. Ze Job * hloupě mluví, a slova jeho nejsou rozumná. *^{34.32}.
36. O by zkušen byl Job dokonalé, pro odmoučování *nám jako lidem nepravým*.

37. Poněvadž k hříchu svému přidává i neslechtnost, mezi námi *také jen* chloubu svou vynášá, a rozmnožuje řeči své proti Bohu.

KAPITOLA 35.

Elihu obrátiv Joba, že spravedlnost svou nad Boží vyšetřil, 4. uči, že Bůh žádnému ničím zavázán není, 9. a že lidé do jsou spravedlivé v bičích nechává. 14. Při tom ho napomíná, aby se k Bohu celým srdcem obrátil.

Jestliže mluvil Elihu, a řekl:

2. Domníváš-liž se, že jsi to s soudem řekl: Spravedlnost * má převyšuje Boží? *^{k.32.2}

3. Nebo jsi řekl: Co mi prospěje, jaký užitek budu mít, bych i ne-hřešil?

4. Já odpovím tobě místně, i tovarýšum tvým s tebou.

5. Pohled na nebe a viz, anobř spatř oblaky, vyšší, než-liš ty.

6. Jestliže bys hřešil, co svedeš proti němu? A byš se i rozmnožil, by neslechtnosti tvé, co mu uškodíš?

7. Budeš-li spravedlivý, čeho mu udešíš? Aneb co z ruky tvé vezme?

8. Každému člověku bezbožnost jeho uškodí, a synu člověka spravedlnost jeho prospěje.

9. Z množství nástisků, kterých k tomu přivodí, aby upěl a křičel pro ukrutnost povýšených.

10. Žádný neřiká: Kde jest Bůh stvořitel můj? Ješto on dává zpěv i v noci.

11. On vyučuje nás * nad hoda zemská, a nad ptactvo nebeské moudřejší nás číní. *^{11 Petr.3.12}

12. Tehdáž volají-li pro pýchu zlých, nebývají vyslyšáni.

13. A jistě žeť * osmeštnosti neslyšá Bůh silný, a všemohoucí nepatří na ni. *^{Jan.9.31}

14. Mnohem méně, jestliže dš: Nepatříš na to. Sám s sebou vejdi v soud před ním, a doufej v něho.

15. Ale nyní poněvadž nic není těch věcí, navštívil jej hněv jeho; nebo nechce znáti hojnosti této veliké.

16. A protož marně Job otvírá ústa svá, hloupě rozmnožuje řeči své.

KAPITOLA 36.

Elihu uči, že ač Bůh jest mocný v síle, však že žádného neutáčí, ale mstitel kam k sobě obrací. Pročž aby i Job toliké člnil, k tomu jemu sluší.

Zatím přidal Elihu, a řekl:

2. Postřp mne malíčk, a oznámím ti síře; neboť mám ještě, co bych za Boha mluvil.

3. Vynesu smysl svůj zdaleka, a stvořitelu svému přivlastnu spravedlnost.

4. V pravdě, žeť nebudou lživé řeči mé; zdravě smýšlejšího máš mne s sebou.

5. Aj, Bůh silný mocný jest, a srdce svých zamítá: silný jest, a srdce udatného.

6. Neobživuje bezbožného, * chudým pak k soudu dopomáhá. *^{ž.45.5}

7. Neodvrací od spravedlivého očí svých, nýbrž s králi na stolici sází je na věky, i bývali zvýšeni.

8. Pakli by pontami sevřeni byli, zapleteni jsouce provazy souzení; hřích jejich, a že známost uvodí jich se ssílila.

10. A tak otvírá sluch jejich, aby se napravili, anobř mluví jim, aby se navrátili od nepravosti.

11. Uposlechnou-li a budou-li jemu sloužiti, stráví dny své v doberém, a léta svá v potěšení.

12. Pakli neuposlechnou, od me- té sejdou, a pozdychají bez umění.

13. Nebo kteříž jsou nečistého srdce, přivěšují hněvu, anž k němu volají, když by je ssoužil.

14. Protož umírá v mladosti duše jejich, a život jejich s smilnký.

15. Vytrhuje, *pravím*, ssouženeho z jeho souzení, a ty, jejichž sluch otvírá, v trápění.

16. A tak by i tebe * přenesl z prostředku úzkosti na širokost, kdež není stěsnění, a *byl by* po- kojný stl tvj tukem oplyvající. *^{ž.18.20}

17. Ale *ty* zasloužil, abys jako bezbožný souzen byl; soud a právo na tě dochází.

18. Jistě strach, aby tě nevrhl Bůh u větší ránu, tak že by jakkoli veliká výplata mzda tebe nevyprostila.

19. Zdalíž by sobě co vážil bohatství tvého? Jistě ani nejvýbor- nějšího zlata, ani jakékoli síly neb moci tvé.

20. Nechvátěj tedy k noci, v kterouž odcházejí lidé na místo své.
21. Hleď, abys se neohlédl na marnost, zvoluje ji raději, nežli ssoužení.

22. Aj, Bůh silný nejvyšší jest moci svou. Kdo jemu podobný učitel?

23. Kdo jemu vyměřil cestu jeho? Kdo jemu smí říci: Činíš nepravost?

24. Paměťliv buď raději, abys vy- vyšoval dílo jeho, kteréž spatřují lidé.

25. Kteréž *pravím*, všichni lidé vidí na něž člověk patří zdaleka.

26. Nebo Bůh silný tak jest vě- liký, že ho nemůžeme poznati, počet let jeho jest nevystřížitelný.

27. On zajistě * vyvodí krůpěje vod, kteréž vylévají děšť z ob- laků jeho. *^{ž.5.10.38.48.38}

28. Když se rozponuší oblako- vé, a kropí * na mnohé lidi. *^{Mat.5.46}

29. (Anobř vyzoumlí-li kdo roz- tažen oblaků a zvuku stánku jeho, 30. Jak rozprostírá nad ním světlo své, aneb všecko moře při- krývá?)

31. Skrze ty věci zajistě tresce lidi, a též dává pokrmu hojnost, 32. Oblaky zakrývají světlo, a při- kazuje mu *ukrývat* se za to, co je potkává.)

33. Ohlašuje * o něm zvuk jeho, též dobytek, a to hned, když *přerá* zhřuv vstupuje. *^{ž.10.13}

34. Takéť se i nad tím děsí srdce mé, až se pohybuje z místa svého.

KAPITOLA 37.

Žilna v mnohých věcech předtvozen ve- likomocnost Božskou Jobovi předklá- je, 18. krossorování jí slabě jemu člní.

Poslouchaje pilně * hřmotného hlasu jeho, a zvuku z út jeho pocházejícího.

2. Pode všecka nebesa jej rozpro- stírá, a světlo své k krajům země.

3. Za nímž zdvihl hukem, a hří- má hlasem důstojnosti své, anž měšká s jinými věcmi, když se slyšák hlas jeho.

4. Bůh silný, hřmí hlasem svým předtvozen, člní veliké věci, a však nemůžeme rozuměti, jak. *^{ž.104.7}

5. Sněhu * zajistě říká: Buď na zemi, tolikéž přisce dešťové, ano i přívayu náslinnému. *^{ž.17.16}

6. Zavírá ruku velikého člově- ka, a zadržuje sílu jeho.

ka, aby žádný z lidí nemohl ko- nati díla svého.
7. Tehdáž * i zvět vychází do skryše, a v pelesích svých obývá. *^{ž.104.32}

8. Z skryše vychází vichřice, a od půlnocní strany zima.

9. Dchnutím Bůh silný dává mráz, až se široké vody zavírají.

10. Také i při svažování země pohybuje oblakem, a rozháni mračno světlem svým.

11. A tentýž sem i tam obrací se moudrostí jeho, aby člnil, což by mu koli přikázal na tváři okřáku zemského.

12. Buď k trestání, neb pro zemi svou, buď k *prokazování* dobroti- vosti, spraví to, že se postaví.

13. Pozorujž toho, Jobe, zastav se a podívej se divům Boha sil- něho.

14. Vš-li, kdy Bůh ukládá co o těch věcech, aneb *kdy chce* osvě- covati světlem oblaky své?

15. Znáš-li, jak se vznášejí obla- kové, a jiné divy dokonalého v uměních?

16. A že tě roucho tvé zahřívati bude, když Bůh zemí pokojnou činí větry poledními?

17. Roztáhoval-li jsi s ním ne- besa trválnivá, k zrcadlu slitému podobná?

18. Poukaž nám, co bychom řekli jemu; nebo nemůžeme ani řeči zpořádati pro temnost.

19. Zdaž jemu kdo oznámí, co bych já mluvil? Pakli by kdo za mne mluvil, jistě že by byl sehl- cen.

20. Ano nyní nemohou patřiti lidé na světlo, když jest jasné na oblacích, když je vítr prochází a vytřiktuje.

21. Od půlnocní strany s *jasnem* jako zlato přicházejí, ale v Bo- hu hroznější jest sláva.

22. Všemohoucí, jehož vystihnou- ti nemůžeme, ac jest veliký v mo- ci, však soudem a přisnou vpra- vednosti netrápí.

23. Protož * boj se ho lidé; ne- ohlédá sena žádného z těch, kdož jsou moudrého srdce. *^{ž.38.8.9}

KAPITOLA 38.

Bůh Jobovi pro nerozumné řeči domlou- váje, stavi jemu před oči moc a moudrost svou v skutku stvoření i stvořených věcí křesní prokazanou.

Tedy odpověděl Hospodin Jobovi z vichru, a řekl:

2. Kdož jest to, jenž zatemňuje radu řeční neumělými?

3. Přepaš nyní jako muž bedra svá, a nač se tebe tážati budu, oznam mi.

4. Kdes byl, když jsem zakládal zemi? Pověz, jestliže máš rozum.

5. Kdo rozměřil ji, víš-li? Aneb kdo vztáhl pravidlo na ni?

6. Na čem postavkové její upevnění jsou? Aneb kdo založil uhelny kámen její.

7. Když prospěvovaly spolu hvězdy jitrní, a plésali všickni synové Boží?

8. Aneb kdo zavřel jako dveře mi moře, když vyšlo z života, a zjeví se?

9. Když jsem mu položil oblak za oděv, a mráko tu místo plének jeho,

10. Když jsem jemu uložil usudek svůj, přistaviv závory a dveře,

11. I řekl jsem: Až potud * vycházeť budeš, a dále nic, tu, pravím, skládáti budeš duti vlnobití svého.

12. Zdaž jsi kdy za dnů svých rozkázal jitrnu? Ukázal-lis záři jitrní místo její.

13. Aby uchvacovala kraje země, a bezbožní aby z ní vymítáni byli?

14. Tak aby proměnu přijímala jako vosk pečeti, oni pak aby nedlouho stáli jako roucha,

15. A aby * bezbožným zbraňováno bylo světla jejich, a rámě vyvýšené zlamáno bylo?

16. Přišel-lis až k hlubinám mořským? A u vnitřnosti propasti chodil-lis?

17. Jsou-li tobě zjeveny brány smrti? A brány stínu smrti viděl-lis?

18. Shlédl-lis širokosti země? Oznam, jestliže ji znáš všecku.

19. Která jest cesta k obydlí světla, a které místo temnosti?

20. Ze bys je pojal v meze jeho, poněvadž bys srozuměl stezkám domu jeho?

21. Věděl-lis tehdaž, že jsi měl se naroditi, a počet dnů tvých jak veliký * býti máš?

22. Přišel-lis až ku pokladům sněhu? A poklady krupobití vylis-lis.

23. Kterých chová * k času ssoužení, ke dni bitvy a boje?

24. Kterými se cestami rozdeľuje světlo, kteréž rozehání východní vítr po zemi?

25. Kdo * rozdělil povodni tok, a cestu blýskání hromovému?

26. Tak aby přšel déšť i na tu zemi, kdež není lidí, na poušť, kdež není člověka.

27. Aby zapájel místa planá a pustá, a k zrůstu přivodil trávu mladistvou?

28. Má-liž déšť otce? A kdo plodí krupě rosy?

29. Z čího života vychází * mráz? A jiní nebeské kdo plodí? *^{2.14,16}

30. Až i vody jako v kámen se proměňují, a svrchek propasti zamrzá.

31. Zdali zavázati můžeš * rozkoř se Kuřátek, aneb stahování o Orionovo rozvázati?

32. Můžeš-li vyvoditi hvězdy poloední v čas jistý, aneb Arktura s syny jeho povedeš-li?

33. Znáš-li rád nebes? Můžeš-li spravovati panování jejich na zemi?

34. Můžeš-li pozdvihnouti k oblaku blasu svého, aby hojnost vod přikryla tebe?

35. Ty-liž vypustíš blýskání, aby vycházela? Zdalž řeknou tobě: Až teď jsme?

36. Kdo složil u vnitřnostech lidstevch moudrost? Aneb kdo dal rozum střílnostem?

37. Kdo vypravovati bude o nebesích moudře? A láhvice nebeské kdo nastrojuje.

38. Aby svažená země zase stuhnouti mohla, a hrudy se v hromadě držely?

39. Honil-liž ty lvu loupež? A hltavost lvičat naplňuješ-liž svých, ustavičně z skrytí chňajce?

40. Když se stulují v peřích krmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

41. Kdo připravuje * krkavci pokrmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

42. Když se stulují v peřích krmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

43. Když se stulují v peřích krmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

44. Když se stulují v peřích krmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

45. Když se stulují v peřích krmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

46. Když se stulují v peřích krmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

47. Když se stulují v peřích krmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

48. Když se stulují v peřích krmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

49. Když se stulují v peřích krmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

50. Když se stulují v peřích krmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

51. Když se stulují v peřích krmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

52. Když se stulují v peřích krmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

53. Když se stulují v peřích krmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

54. Když se stulují v peřích krmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

55. Když se stulují v peřích krmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

56. Když se stulují v peřích krmu jeho, když mladí jeho k Bohu silnému volají, a toulať se sem i tam pro nedostatek pokrmu?

4. Jak se zmocňují mladí jejich, i odchovávají pící polní, a vycházejí, nenavracují se k nim?

5. Kdo propustil zvět, aby byla svobodná? A řemení divokého osla kdo rozvázal?

6. Jemuž jsem dal pustinu místo domu jeho, a místo přibýtku jeho zemi sátiinnou.

7. Posmívá * se hluku městskému, a na křikání toho, kdož by jej honil, nic nedbá.

8. To, což nachází v horách, jest pasiva jeho; nebo toliko želiny hledá.

9. Svoll-liž jednorozec, aby tobě sloužil, a u jesli tvých aby nocoval?

10. Přípráňeš-liž provazem jednorozce k orání? Bude-liž víla četí brázdy za tebou?

11. Zdaž se na něj ubezpečíš, proto že jest velká síla jeho, a poručíš jemu svou práci?

12. Zdaž se jemu dověříš, že svede semeno své, a na humno své shromáždí?

13. Ty-liž dal pávům křídlo pěk-né, aneb péro tápu neb pstrous? A že opouští na zemi vejce svá, aťkoli je v prachu osedl,

14. Níc nemysle, že by je noha potlačiti, aneb zvět polní posla-pati mohla?

15. Tak se zatvrzuje k mladým svým, jako by jejich neměl; jako by neúčetná byla práce jeho, tak jest bez starosti.

16. Nebo nedal jemu Bůh moudrosti, aniž mu udělil rozumnosti.

17. Casem svým zhůru se vznášeje, posmívá se koni i jezdcí jeho.

18. Zdaž ty dáti můžeš koni sílu? Ty-li ozdobíš šíji jeho řeháním?

19. Zdali jej zastráší jako ko-bylku? Anobřž frkání chťipí jeho strašlivě jest.

20. Kópá důl, a pléše v síle své, vycházejí vsťic i zbroji.

21. Směje se strachu, aniž se leká, aniž ustupuje zpátkem před ostrosti meče.

22. Až i toul na něm chřestí, a blíží se dřívece a kopl.

23. S hrmostem a s hněvem kópá zemi, aniž pokojně stojí k zvuku trouby.

24. Anobřž k zvuku * trouby tch-ce, a zdaleka cítí boj, hluk kní-žat a protřikování.

25. Zdali podlé rozumu tvého létá ho jako ratolesti jsou spletené.

jestřáb, roztahuje křídla svá na poledně?

27. Zdali k rozkazu tvému zhůru se vznášejí orlice, a vysoko se hnízdí?

28. Na skále přebývá, přebývá na špičaté skále jako na hrádě.

29. Odkudž hledá pokrmu, kteržž z daleka očina svýma spatřuje.

30. Ano i mladí její střeží krev, a kde těla * mrtvá, tu i ona jest.

31. A tak odpovídáje Hospodin Jobovi, řekl:

32. Zdali hádající se s Všemohou-cím obviní jej? Kdo chce vinit Boha, nechť odpoví na to.

33. Tehdy odpověděl Job Hospo-dinu a řekl:

34. Až chaterný jsem, což bych odpovídal tobě? Ruku * svou kla-du na usta svá.

35. Jednou jsem mluvil, ale ne-budu již odmlouvat, nýbrž i po-druhé, ale nebudu užce přidávat.

36. Bůh potrestal Joba, že zastával své spravedlnosti, o jeho souděch nero-sámě mluvil, a ukazuje mu jeho mdo-bu, a svou pak, příkladem slona a velryba, velikomocnost předivnou.

37. Ještě odpovídáje Hospodin * z víchru Jobovi, i řekl:

38. Přepaš nyní jako muž bedra svá, a nač se tebe tážati budu, o-znam mi.

39. Zdalž pak i soud mně zrušíti ehceš? Což mne * odsoudíš, jen abys se sám ospravedlnil?

40. Čili máš rámě jako Bůh silný, a hlasem jako on hrčímáš?

41. Ozdobíš se nyní vyvýšeností a důstojností, v slávu a okrasu oblec se.

42. Rozproští přehlivost hněvu svého, a pohled v všelikého pyš-ného, a sníží ho.

43. Pobled * pravím, na všeliké-ho pyšného, a sehní jej, anobřž seti bezbožné na místě jejich.

44. Skrej je v prachu spolu, tvář jejich zavěží v skrytí.

45. A tak i já budu tě oslavovat, že tě zachováva pravice tvá.

46. Až, hle slon, jež jsem jako i tebe učinil, trávu jí jako vůl.

47. Až, hle moc jeho v bedrách jeho, a síla jeho v pupku břicha jeho.

48. Jak chce, ohání ocasem svým, ačkoli jest jako cedr; žilý lůna je-ho jako ratolesti jsou spletené.

13. Kosti jeho jako trubky měděné, hnatové jeho jako sochor železný.
14. Onť jest přední z účinků Boha silného, učinitel jeho sám na něj doložití může meč svůj.
15. Hory zajisté přinášejí mu pastvu, a všechna zvířat polní hrát tam.
16. V stínu lehá, v soukromí mezi trtím a bahnem.

17. Drví stín dávající stínem svým jej příkrývá, a vrbí potochi obkličuje jej.
18. Až, zadržuje řeku tak, že nemůže pospíchat; tuší sobě, že požře Jordán v ústa svá.
19. Zdaž kdo před očima jeho polapí jej, aneb provazy protáhne chřtípě jeho?

20. Vytáhneš-liž * velryba udičí, aneb provazem pohříženým až k jazyku jeho? *^{z.74.14}
21. Zdali dáš kroužek na chřtípě jeho, aneb hákem probodneš čelist jeho?

22. Zdaž se obrátí k tobě s prosbami, aneb mluvíti bude tobě lahodně?
23. Učiní-liž smlouvu s tebou? Příjmeš-liž jej za služebníka věčného?

24. Zdaž budeš s ním hrát jako s plátkem, aneb přivážeš jej dětem svým?
25. Přistojí-liž sobě hody z něho společníci, a rozdělí-liž jej mezi kupec?

26. Zdaž naplníš háky kůží jeho, a vidlicemi rybářskými hlavu jeho? Vztáhneš-liž jen na něj ruku svou, a neutíníš zmínky o boji.
28. Až, naděje o polapení jeho mylná jest. Zdaž i k spatření jeho člověk nebývá poražen?

KAPITOLA 41.

Bůh krátce připomenuv velkou moc svou, k začatí řeči se navrhuje, a o velrybách dále, jaký jest, vypravuje.
Není žádného tak smělého, kdo by jej zbudil, kdož tedy postaví se přede mnou?

2. Kdo mne čím předeš, abych se všim nebe, * mě jest. *^{Kim.11.36}
3. Nebudu mlčet o údech jeho, a o síle výborného sfornování jeho. Kdo odkryl sfornek oděvu jeho? S dvojími udidly svými kdo k němu přistoupí?
5. Vrata úst jeho kdo otevře? Okolo zubů jeho jest hrůza.
6. Supiny jeho pevně jako štítové sevřené velmi tuze.

7. Jedna druhé tak blízko jest, že ani vítr neváhá mezi ně.
8. Jedna druhé se přidrží, a nedělí se.
9. Od kýchání jeho zažehá se světlo, a oči jeho jsou jako záře svítání.

10. Z úst jeho jako pochodně vycházejí, a jiskry ohně vyskakují.
11. Z chřtípě jeho vychází dým, jako z kotla vroucného aneb hrnce.
12. Dýchání jeho uhlí rozpaluje, a plamen z úst jeho vychází.
13. V šíji jeho přebývá síla, a před ním utká žalost.

14. Kusové masa jeho drží se spolu; celistvé jest v něm, aniž se rozdružuje.
15. Srdce jeho tuhé jest jako kamen, tak tuhé, jako ulomek zpodního žernovu.
16. Vyskytání jeho bojí se nejsilnější, až se strachem i vyčišťují.

17. Meč stihající jej neostojí, ani kopí, šíp neb i pancíř.
18. Pokládá železo za plevy, ocel za dřevo shnilé.
19. Nezáhání ho střela, v stěblo obrací se jemu kamení prakové.
20. Za stěblo počítá střelbu, a posmívá se šermování kopím.

21. Pod ním ostré střepiny, stěle sobě na věci spícaté jako na blátě.
22. Působí, aby vrhlo v hlubíně jako v kotle, a kormoutilo se moře jako v mozdíři.
23. Za sebou patnou činí stezku, až se zdá, že propaší má šediny.

24. Žádného není na zemi jemu podobného, aby tak učiněn byl bez strachu.
25. Cokoli vysokého jest, za nic pokládá, jest králem nade všemi šelkami.

KAPITOLA 42.

Job od Boha jsa poučen, pokání činí.
7. Bůh přátely jeho trestal, i cestu k spokojení jim a sobou ukásl, 10. Jobť pak nad předešlé žay poňmahá řeči.
Tedy odpovídaje Job Hospodinu, řekl:

2. Vím, že * všechno můžeš, a že nemůže překáženo býti toému myšlení. *^{Luk.1.37}
3. Kdo jest to ten, pláš se, jesto zatemňuje radu Boží tak hloupě? Protož přiznávám se, že jsem lo- mu nerozuměl. Divnějšíť jsou ty věci nad mou střízlivost, aniž jič mohu poznati.
4. Vyslychejž, prosím, když bych

koli mluvil; když bych se tebe * tázal, oznamuj mi. *^{K.38.9}
5. Tolikoť jsem slychal o tobě, nyní pak i oko mé tě vidí.
6. Pročež mrzí mne to, a želím toho v práchu a v popelě.

7. Stalo se pak, když odmluvil Hospodin slova ta k Jobovi, že řekl Hospodin Elifazovi * Teman- skému: Rozpálil se hněv můj proti tobě, a proti dvěma přátelům tvým, proto že jste nemluvíli o mně toho, což pravěto jest, tak jako služebník můj Job. *^{K.41}

8. Protož nyní vezměte sobě sedm volků, a sedm skopců, a jděte k služebniku mému Jobovi, abyste dali obětovati oběť za sebe, a služebník můj Job, aby se modlil za vás. Nebo jistě oblékej jeho příjmu, abych neutínil s vámi podlé bláz- novství vašeho; nebo nemluvíli jste toho, což pravěto jest, o mně, tak jako služebník můj Job.

9. A tak odšedše * Elifaz Teman- ský a Bildad Suchský a Zofar Naamatský, utínil, jakž jim byl podin oblékej Jobův. *^{K.41.1}
10. Navrátil také Hospodin to, což odjato bylo Jobovi, když se modlil za přátele své, tak že což

11. Byl pak živ Job potom sto a čtyřiceti let, a viděl syny své, a syny synů svých, až do čtvrtého pokolení.
17. I umřel Job, star jsa a pln dnů.

KNIHA ŽALMŮ.

ŽALM 1.

Vlastnosti 3. 1. šťastný prosáček lidí biaboslavených 4. Způsob lidí besbož- ných, i cili hrozný jejich.

1. Biaboslavený * ten muž, kte- rýž nechodí o no radě bezbož- ných, a na cestě hříšníků nestojí, a na stolici posměvačů nesedá. *^{Ž.119.1. 10.16. 10.16.}

2. Ale v zákoně Hospodinově jest libost jeho, a v zákoně jeho * pře- myšlím dnem i nocí. *^{Ž.119.1. 10.16. 10.16.}

3. Nebo bude jako * strom štípe- ny při tekutých vodách, kterýž ovoce své vydává časem svým, jehožto list nevadne, a cožkoli či- niti bude, šťastně mu se povede. *^{Ž.119.1. 10.16. 10.16.}

4. Ne takf budou bezbožní, ale * jako plevy, kteréž rozmnitá vítr. *^{Job.21.18.}

5. A protož neostojí bezbožní * na soudu, ani hříšníci v shromáždění spravedlivých. *^{Mat.25.32.41.46.}

6. Neboť zná Hospodin cestu spravedlivých, ale cesta bezbož- ných zahyne.

ŽALM 2.

Neptátel Davidových a Kristových mar- ná uslování. 6. Utolení Boží o království Královu, 10. a napomenuti ku podání se a k sloučení jemu.

1. Proč se bouří národové, a lidé daremné věci přemýšlují? 2. Sstupují se králové zeměští, a knížata se spolu * radí proti Hos- podinu, a proti pomazanému je- ho. *^{Ž.3.14.}

3. Říkajíce: Roztrhejme svazky jejich, a zavržme od sebe pro- vazy jejich. 4. Ale ten, jenž přebývá v nebe- sích, směje * se, Pán posmívá se jim. *^{Ž.3.14.}

5. Tehdáž mluvíti bude k nim * v hněvě své, a v prchlivosti své předěsí je, řka: *^{Ž.11.6.}

6. Jáť jsem ustanovil krále svého nad Sionem, horou svatou mou. 7. Vypravovati budu úsudek Hos- podin řekl ke mně: Syn * můj ty jsi, já dnes zplozil jsem tě. *^{Mat.3.17. 8.19.33. Žid.1.8.}

8. Požadej * mne, a dámť náro-